

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 5/2017

Cena \$ 2.50

MAY 2017



Zjevení Panny Marie ve Fatimě

Od května do října 1917 tři malí pasáči, Lucie dos Santos a její sestřenice Jacinta a bratranec Francisco Martovi, prožívali zjevení Panny Marie v polích doliny Iria u vesničky Aljustrel nedaleko portugalského města Fatima. Tento zážitek se opakoval každého 13. dne v měsíci přibližně ve stejnou hodinu. Lucie popisovala zjevení Panny Marie jako „jasnější než slunce, vyzařující paprsky světla jasnější a silnější než křišťálový pohár naplněný jiskřivou vodou, kterým pronikají palčivé sluneční paprsky“. Podle Luciiny zprávy světila Panna dětem tři tajemství. Naléhavě děti žádala, aby činily pokání a oběti za spásu hříšníků a aby se každý den modlily růženec, který je klíčem k osobnímu pokoji i světovému míru.

Fatima ve středním Portugalsku leží asi 125 kilometrů severně od Lisabonu. V době zjevení byla malou horskou farní obcí sdružující četné drobné osady a samoty. Děti pocházely z osady Adjustrel. Dnes má Fatima asi 10 000 obyvatel. Je zde 40 klášterů a řada církevních institucí. Název má arabský původ - Fatima byla dcerou proroka Mohameda.

Zjevení Panny Marie předcházela tři zjevení strážného anděla Portugalska, kterými byly děti připravovány na zjevení Matky Boží. Podrobně jsme o tom psali v minulém čísle Hlasů národa. Průběh jednotlivých zjevení je popsán podle záznamů jednotlivých vzpomínek Lucie.

1. zjevení – 13. května 1917

První zjevení se odehrálo v neděli dne 13. května 1917, když šly děti po mši svaté na pastvu. Lucie o tom píše:

Toho dne jsme k pastvě náhodou zvolili – pokud se ovšem dá o náhodě v úmyslech Prozřetelnosti vůbec mluvit – pozemek, který patřil mým rodičům v místě, nazývaném Cova da Iria. Šli jsme pomalu, aby se ovce po cestě mohly pást, a dospěli jsme na místo k polednímu.

Zatímco jsme se s Jacintou a Františkem bavili na svahu Cova da Iria stavbou zídky kolem jednoho keře, náhle jsme zahlédli jakoby záblesk.

„Měli bychom se raději vrátit domů,“ řekla jsem svým příbuzným; „zablýsklo se, mohla by přijít bouřka.“

„Tak ano,“ odpověděli.

Začali jsme tedy sestupovat ze svahu a

hnali jsme ovce směrem k cestě. Když jsme se dostali asi tak do poloviny svahu, přibližně do výše jistého velkého dubu, který tam stál, zahlédli jsme nové zablýsknutí a po několika dalších krocích jsme spatřili nad jedním malým doubkem Paní, celou oděnou v bílém, která zářila více než slunce a šířila kolem sebe světlo živější a intenzivnější než křišťálová sklenice plná čisté vody, prostoupená nejzářivějšími slunečními paprsky. Zastavili jsme se, překvapení tímto zjevením. Byli jsme mu tak blízko, že jsme se sami ocitli ve světle, které ho obklopovalo, či spíše z něho vyzařovalo, přibližně ve vzdálenosti půldruhého metru.

Tehdy nám Naše Paní řekla: „*Nemějte strach! Nic vám neudělám.*“

„Odkud jste?“ zeptala jsem se jí.

„*Jsem z nebe!*“

„A co si ode mne přejete?“

„*Přišla jsem vás požádat, abyste sem přicházeli po šest následujících měsíců, vždy 13. ve stejnou hodinu. Později vám řeknu, kdo jsem a co si přeji.*“

„A co já, dostanu se do nebe?“

„*Ano, dostaneš.*“

„A Jacinta?“

„*Také.*“

„A František?“

„*Také, ale budete se muset pomodlit ještě hodně růženců.*“

Napadlo mne, abych položila několik otázek ohledně dvou dívek, které před nedávnem zemřely. Byly mými přítelkyněmi a přicházely k nám, aby se naučily tkát s mou nejstarší sestrou.

„Maria das Neves je už v nebi?“ (Měla myslím asi 16 let)

„*Ano, už tam je.*“

„A Amélie?“ (Měla myslím 18 až 20 let.)

„*Bude v očistci do konce světa. Chcete Bohu nabídnout, že budete snášet všechna utrpení, které vám hodlá seslat na odčinění hříchů, jimiž je urážen a jako prosbu za obrácení hříšníků?*“

„Ano, velice rádi!“

„*Budete tedy velmi trpět, ale vaši útěchou bude milost Boží.*“

Jak promlouvala tato poslední slova, Naše Paní rozevřela ruce a vyslala k nám skrze odlesk, který z nich vyzařoval, světlo tak intenzívní, že pronikalo našimi srdci až do hloubi duše, a tak způsobilo, že jsme se sami spatřovali v Bohu, který byl tím světlem, jasněji než je možno se spatřit v nejlepší zrcadle.



Tři malí pasáči v době zjevení.
Zleva: Jacinta, Lucie a František

Nuže, z vnitřního hnutí, jež nám bylo také sděleno, jsme padli na kolena a z hloubi duše jsme opakovali: „Ó, Nejsvětější Trojice, klaním se ti! Můj Bože, miluji Tě v Nejsvětější Svátosti!“ Po nějaké chvíli Naše Paní dodala: „*Každý den se modlete růženec, abyste pro svět obdrželi mír a konec války.*“

Pak se začala zlehka vznášet směrem na východ, až zmizela v nesmírnosti nebes. Světlo, které ji obklopovalo, jako by otvíralo cestu mezi hvězdami.

Večer onoho dne jsme trávili v zamyšlení, pohlcení úžasem; Jacinta čas od času nadšeně zvolala:

„Och, ta krásná Paní!“

Řekla jsem jí tedy:

„Už vidím, jak o tom někomu budeš povídat.“

„Ne, neřeknu nic“ odpověděla, „bud' klidná.“

Druhého dne mi její bratr přiběhl povědět, co řekla večer doma.

„Vidíš, myslela jsem si to!“ řekla jsem jí.

„Bylo ve mně něco, co mi nedovolilo, abych mlčela,“ odpověděla se slzami v očích.

Novinky o událostech se mezitím rozšířily. Moje matka se tím začala rmoutit a za každou cenu chtěla, abych vše odvolala. Jednoho dne, než jsem měla odejít se stádem, po mně chtěla, abych se přiznala, že jsem lhala. Za tím účelem nešetřila laskáním, ani výhrůzkami, ani holí od smetáku! Výsledkem bylo jen moje zarputilé mlčení, nebo jen nové ujišťování o správnosti toho, co jsem už řekla.

Pokračování na str. 20

Obrázek na titulní straně:
Zjevení Panny Marie ve Fatimě

Třináctého máje v kraji Iria přišla z nebe na zem Panna Maria

Třináctého máje v kraji Iria
přišla z nebe na zem Panna Maria.
Ave, ave, ave Maria.

Sluncem ozářena v tichu zjeví se
třem malým pastýřům Matka Ježíše.
Ave, ave, ave Maria.

Její bílé šaty zdobí zlatý pás,
růženec má v rukou, pod ním hvězdy jas.
Ave, ave, ave Maria.

Panna dětem šeptá: Čiňte pokání,
ať lid k nebi volá o smilování.
Ave, ave, ave Maria.

Přicházejte směle po měsíců pět,
poučení dám vám, co zachráni svět.
Ave, ave, ave Maria.

Učte se odříkat a zbožně modlit,
byste nemusili peklo zakusit.
Ave, ave, ave Maria.

Když ta slova slyší fatimské děti,
ochotné jsou vždycky přinést oběti.
Ave, ave, ave Maria.

I my usmiřujme Boha pokáním:
modlitbou růžence a odříkáním.
Ave, ave, ave Maria.

Ó Maria, prostři nad světem svůj plášť,
ať se k Bohu vrátí, prosíme Tě zvlášť.
Ave, ave, ave Maria.

Tvé mateřské Srdce, Neposkvrněné,
kež nás všechny chrání, v nebe dovede.
Ave, ave, ave Maria.



Panno Maria Fatimská, oroduj za naši drahou vlast.
Panno Maria Fatimská, pomáhej těm, kteří volají k tobě o pomoc.
Panno Maria Fatimská, vyprošuj svatost našim kněžím.
Panno Maria Fatimská, udělej naše katolíky horlivějšími.
Panno Maria Fatimská, provázej a inspiruj ty, kteří nám vládnou.
Panno Maria Fatimská, vyprošuj zdraví těm, kteří v tebe důvěřují.
Panno Maria Fatimská, pomáhej těm, kteří volají k tobě o pomoc.
Panno Maria Fatimská, vysvobod' nás od všech nebezpečí.
Panno Maria Fatimská, pomáhej nám odporovat pokušením.
Panno Maria Fatimská, dopřej nám vše, o co tě s láskou prosíme.
Panno Maria Fatimská, poskytni pomoc těm, kteří jsou nám drazí.
Panno Maria Fatimská, přiveď na správnou cestu naše bloudící bratry a sestry.
Panno Maria Fatimská, udělej nás poctivými lidmi a příkladnými křesťany.
Panno Maria Fatimská, udělej nás lidmi čistými a svatými.
Panno Maria Fatimská, uchraň nás od nebezpečí komunismu a terorismu.
Panno Maria Fatimská, přiveď nás k naší prvotní horlivosti.
Panno Maria Fatimská, vypros pro nás odpuštění mnoha hříchů a urážek.
Panno Maria Fatimská, přiveď nás k následování tvého Božského Syna.
Panno Maria Fatimská, vypros dar míru pro celý svět.

Píseň poutníků z Fatimy

*Schválil lisabonský patriarcha
kardinál Manuel Gonçalves Cerejeira 30. listopadu 1938*

LITURGICKÁ ČTENÍ

4. neděle velikonoční - 7. května 2017

1.ČTENÍ - Sk 2,14a.36-41

Čtení ze Skutků apoštolů.

V den letnic vystoupil Petr s ostatními jedenácti apoštoly a slavnostně promluvil k lidem: „Ať je úplně jasno celému izraelskému národu toto: Pánem a Mesiášem ustanovil Bůh právě toho Ježíše, kterého jste vy ukřižovali.“ Když to uslyšeli, proniklo jim to srdce a ptali se Petra i ostatních apoštolů: „Bratři, co máme dělat?“ Petr jim odpověděl: „Obrátíte se! A každý z vás ať se dá pokřtít ve jménu Ježíše Krista, aby vám byly odpuštěny hříchy, a jako dar dostanete Ducha svatého. Vždyť to zaslíbení platí vám i vašim dětem, ale také všem, kdo jsou ještě daleko, které si povolá Pán, náš Bůh.“ Ještě mnoha jinými slovy je zapřisahal a vybízel: „Zachraňte se z tohoto zvráceného pokolení!“ Ti, kdo jeho slovo ochotně přijali, byli pokřtěni. A ten den se k nim přidalo na tři tisíce lidí.

2.ČTENÍ - 1 Petr 2,20b-25

Čtení z prvního listu svatého apoštola Petra.

Milovaní! Když děláte dobře, a přesto musíte trpět, je to milé Bohu. K tomu jste přece byli povoláni. Vždyť i Kristus trpěl za vás a zanechal vám tak příklad, abyste šli v jeho šlépějích. 'On nezhřešil a nikdo od něho neslyšel nic neupřímného.' Když mu spílali, on jim to spíláním neoplácel, když trpěl, nevyhrožoval, ale ponechal vše tomu, který soudí spravedlivě. On sám na svém těle vynesl naše hříchy na dřevo kříže, abychom byli mrtví hříchům a žili spravedlivě. Jeho ranami jste uzdraveni. Byli jste kdysi jako bludné ovce, ale nyní jste se vrátili k pastýři a strážci svých duší.

EVANGELIUM - Jan 10,1-10

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl: „Amen, amen, pravím vám: Kdo nevchází do ovčince dveřmi, ale vniká tam jinudy, to je zloděj a lupič. Kdo však vchází dveřmi, je pastýř ovci. Vrátný mu otevře a ovce slyší jeho hlas. Volá své ovce jménem a vyvádí je. Když všechny své ovce vyvede, jde před nimi a ovce ho následují, protože znají jeho hlas. Za cizím však nikdy nepůjdou, ale utečou od něho, protože hlas cizích neznají.“ Ježíš jim pověděl toto přirovnání, ale oni nepochopili, co jim tím chce říci. Ježíš proto řekl znovu: „Amen, amen, pravím vám: Já jsem dveře k ovčím. Všichni, kdo přišli přede mnou, jsou zloději a lupiči, ale ovce je neposlechl. Já jsem dveře. Kdo vejde skrze mě, bude zachráněn; bude moci vcházet i vycházet a najde pastvu. Zloděj přichází jen aby kradl, zabíjel a působil zkázu. Já jsem přišel, aby měly život a aby ho měly v hojnosti.“

5. neděle velikonoční - 14. května 2017

1.ČTENÍ - Sk 6,1-7

Čtení ze Skutků apoštolů.

V těch dnech, když počet učedníků rostl, začali helénisté proje-
vovat proti Hebrejům nespokojenost, že prý jejich vdovy jsou při každodenním podělování zanedbávány. Dvanáct apoštolů proto

svolalo veškeré množství učedníků a řekli: „Nebylo by správné, abychom my zanedbávali Boží slovo a sloužili při stole. Proto, bratři, vyberte ze svého středu sedm mužů, kteří mají dobrou pověst a jsou plní Ducha a moudrosti, a my je ustanovíme pro tento úkol. My však se chceme nadále věnovat modlitbě a službě slova.“ Ten návrh se zalíbil celému shromáždění. Vyvolili tedy Štěpána, muže plného víry a Ducha svatého, dále Filipa, Prochora, Nikanora, Timona, Parmena a Mikuláše, proselytu z Antiochie. Postavili je před apoštoly a oni na ně za modlitby vložili ruce. Boží slovo se šířilo stále více a počet učedníků v Jeruzalémě velmi rostl. Také velké množství kněží poslechlo a přijalo víru.

2.ČTENÍ - 1 Petr 2,4-9

Čtení z prvního listu svatého apoštola Petra.

Milovaní! Přistupujte k Pánu, k živému kameni, který lidé sice odhodili, ale který je v Božích očích vyvolený a vzácný, a vy sami se staňte živými kameny pro duchovní chrám, svatým kněžstvem, které přináší duchovní oběti. Bohu příjemné skrze Ježíše Krista. V Písmu o tom stojí: 'Hle, kladu na Sión kámen vyvolený a vzácný, kámen nárožní. Kdo v něj uvěří, jistě nebude zklamán.' Vám tedy, protože věříte, přináší čest, ale těm, kdo nevěří, je to 'kámen, který lidé při stavbě odhodili, ale právě on se stal kvádrem nárožním, kamenem, na který se naráží, balvanem, přes který se klopýtá'. Narážejí na něj, protože odmítli přijmout víru. K tomu také byli určeni. Vy však jste 'rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid patřící Bohu jako vlastnictví, abyste rozhlašovali, jak veliké věci vykonal ten, který vás povolal ze tmy ke svému podivuhodnému světlu.

EVANGELIUM - Jan 14,1-12

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Ať se vaše srdce nechvěje! Věřte v Boha, věřte i ve mne. V domě mého Otce je mnoho příbytků. Kdyby nebylo, řekl bych vám, že odcházím vám připravit místo? A když odejdu a připravím vám místo, zase přijdu a vezmu si vás k sobě, abyste i vy byli tam, kde jsem já. Cestu, kam já jdu, znáte.“ Tomáš mu řekl: „Pane, nevíme, kam jdeš. Jak můžeme znát cestu?“ Ježíš mu odpověděl: „Já jsem cesta, pravda a život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne. Kdybyste znali mne, znali byste i mého Otce. Nyní ho už znáte a viděli jste ho.“ Filip mu řekl: „Pane, ukaž nám Otce - a to nám stačí.“ Ježíš mu odpověděl: „Filipe, tak dlouho jsem s vámi, a neznáš mě? Kdo viděl mne, viděl Otce. Jak můžeš říci: 'Ukaž nám Otce'? Nevěříš, že já jsem v Otci a Otec je ve mně? Slova, která k vám mluvím, nemluvím sám ze sebe; to Otec, který ve mně přebývá, koná své skutky. Věřte mi, že já jsem v Otci a Otec ve mně. Když nevěříte, věřte aspoň pro ty skutky. Amen, pravím vám: Kdo věří ve mne, i ten bude konat skutky, které já konám, ba ještě větší bude konat, protože já odcházím k Otci.“

6. neděle velikonoční - 21. května 2017

1.ČTENÍ - Sk 8,5-8.14-17

Čtení ze Skutků apoštolů.

Filip přišel do hlavního samařského města a hlásal tam Krista. Všichni lidé dávali pozor na to, co Filip mluví, protože slyšeli a viděli, že dělá zázraky. Z mnoha posedlých totiž vycházeli nečisti duchové s velkým křikem. Také bylo uzdraveno mnoho ochrnutých a chromých. Celé město se z toho převelice radovalo. Když se apoštolové v Jeruzalémě dověděli, že Samařsko přijalo Boží slovo, poslali k nim Petra a Jana. Ti tam přišli a modlili se za ně, aby do-

stali Ducha svatého. Do té doby totiž na nikoho z nich nesestoupil, byli jen pokřtěni ve jménu Pána Ježíše. Vložili tedy na ně ruce, a oni přijali Ducha svatého.

2. ČTENÍ - 1 Petr 3,15-18

Čtení z prvního listu svatého apoštola Petra.

Milovaní! Mějte v srdci posvátnou úctu ke Kristu jako k Pánu a buďte stále připraveni obhájit se před každým, kdo se vás ptá po důvodech vaší naděje, ale ovšem s jemností a skromností. Musíte však mít přitom sami dobré svědomí! Pak se budou muset zastýdět za své špatné řeči ti, kdo pomlouvají vaše dobré křesťanské chování. Je přece lépe, abyste snášeli utrpení - chce-li to tak Bůh - za to, že jednáte dobře, než za to, že jste udělali něco špatného. Vždyť i Kristus vytrpěl jednou smrt za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás smířil s Bohem. Byl sice usmrcen podle těla, ale podle ducha dostal nový život.

EVANGELIUM - Jan 14,15-21

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Jestliže mě milujete, budete zachovávat má přikázání. A já budu prosit Otce, a dá vám jiného Přímluvce, aby s vámi zůstal navždy: Ducha pravdy. Svět ho nemůže přijmout, protože ho nevidí a nezná. Vy ho znáte, neboť přebývá u vás a bude ve vás. Nenechám vás sirotky. Zase k vám přijdu. Ještě krátký čas, a svět mě už neuvidí, ale vy mě zas uvidíte, protože já jsem živ a také vy budete živi. V onen den poznáte, že já jsem ve svém Otci a vy ve mně jako já ve vás. Kdo má moje přikázání a zachovává je, ten mě miluje, a kdo mě miluje, toho bude milovat můj Otec a také já ho budu milovat a dám se mu poznat.“

7. neděle velikonoční - 28. května 2017

1. ČTENÍ - Sk 1, 12-14

Čtení ze Skutků apoštolů.

Když byl Ježíš vzat do nebe, apoštolové se vrátili do Jeruzaléma z hory, která se nazývá Olivová. Je blízko Jeruzaléma, vzdálená jenom délkou sobotní cesty. A když přišli zase do města, vystoupili do hořejší místnosti, kde bydleli Petr a Jan, Jakub a Ondřej, Filip a Tomáš, Bartoloměj a Matouš, Jakub Alfeův, Šimon Horlivec a Juda, Jakubův bratr. Ti všichni jednomyslně setrvali v modlitbách spolu se ženami, s Ježíšovou matkou Marií a s jeho příbuznými.

2. ČTENÍ - 1 Petr 4, 13-16

Čtení z prvního listu svatého apoštola Petra.

Milovaní! Radujte se, že máte účast na utrpení Kristově, abyste také mohli radostně jásat při jeho slavném zjevení. Když musíte snášet urážky pro Kristovo jméno, blaže vám, neboť na vás spočívá Duch slávy, to je Duch Boží. Ať nikdo z vás netrpí proto, že zavraždil nebo okradl, že někomu ublížil nebo jen že se míchal do záležitostí druhých lidí. Trpí-li však, že je křesťanem, za to se stydět nemusí; spíše ať Boha velebí, že je křesťanem.

EVANGELIUM - Jan 17, 1-11a

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš pozvedl oči k nebi a modlil se: „Otče, přišla ta hodina. Oslav svého Syna, aby Syn oslavil tebe. Obdarils ho mocí nade vše-

mi lidmi, aby dal věčný život všem, které jsi mu dal. Věčný život pak je to, že poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista. Já jsem tě oslavil na zemi: dokončil jsem dílo, které jsi mi svěřil, abych ho vykonal. Nyní oslav ty mne u sebe, Otče, slávou, kterou jsem měl u tebe, dříve než byl svět. Zjevil jsem tvé jméno lidem, které jsi mi dal ze světa. Byli tvoji a mně jsi je dal a zachovali tvoje slovo. Nyní poznali, že všechno, cos mi dal, je od tebe; vždyť slova, která jsi dal mně, dal jsem jim. Oni je přijali a skutečně poznali, že jsem vyšel od tebe, a uvěřili, že jsi mě poslal. Já prosím za ně. Neprosím za svět, ale za ty, které jsi mi dal. Vždyť jsou tvoji; a všechno mé je tvé a všechno tvé je mé. V nich jsem oslaven. Už nejsem na světě, ale oni jsou na světě; a já jdu k tobě.“

Seslání Ducha svatého 4. června 2017

1. ČTENÍ - Sk 2,1-11

Čtení ze Skutků apoštolů.

Nastal den letnic a všichni byli společně pohromadě. Najednou se ozval z nebe hukot, jako když se přičene silný vítr, a naplnil celý dům, kde se zdržovali. A ukázaly se jim jazyky jako z ohně, rozdělily se a nad každým z nich se usadil jeden. Všichni byli naplněni Duchem svatým a začali mluvit cizími jazyky, jak jim Duch vnukal, aby promlouvali. V Jeruzalémě bydleli zbožní židé ze všech možných národů pod nebem. Když se ten zvuk ozval, hodně lidí se sběhlo a byli ohromeni, protože každý z nich je slyšel, jak mluví jeho vlastní řečí. Žasli, divili se a říkali: „Ti, co tak mluví, nejsou to všichni Galilejci? Jak to tedy, že každý z nás slyší svou mateřtinu? My Parthové, Médové, Elamité, obyvatelé Mezopotámie, Judska a Kappadokie, Pontu a Asie, Frýgie a Pamfýlie, Egypta a lybijského kraje u Kyrény, my, kteří jsme připutovali z Říma, židé i proselyté, Kréťané i Arabové: slyšíme, jak našimi jazyky hlásají velké Boží skutky.“

2. ČTENÍ - 1 Kor 12, 3b-7. 12-13

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korint'ánům.

Bratři! Jenom pod vlivem Ducha svatého může někdo říci: „Ježíš je Pán.“ Dary jsou sice rozmanité, ale je pouze jeden Duch. A jsou rozličné služby, ale je pouze jeden Pán. A jsou různé mimořádné síly, ale je pouze jeden Bůh. On to všechno ve všech působí. Ty projevy Ducha jsou však dány každému k tomu, aby mohl být užitečný. Jako tělo je pouze jedno, i když má mnoho údů; ale všechny údy těla, přestože je jich mnoho, tvoří dohromady jediné tělo, tak je tomu také u Krista. Neboť my všichni jsme byli pokřtěni jedním Duchem v jedno tělo - ať už jsme židé nebo pohané, otroci nebo svobodní - všichni jsme byli napojeni jedním Duchem.

EVANGELIUM - Jan 20,19-23

Slova svatého evangelia podle Jana.

Navečer prvního dne v týdnu přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se. Znovu jim řekl: „Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“

ZPRÁVY Z VLASTI

Zprávy od 1. do 30. dubna 2017

Politické události

Nové varhany pro chrám sv. Víta postaví firma z Barcelony

Nové varhany pro svatovítskou katedrálu postaví španělská firma Gerharda Grenzinga. Zhotovila už 138 nových varhan, mimo jiné i nástroj do bruselské či madridské katedrály, uskutečnila přes 90 rekonstrukcí či restaurování historických nástrojů. Nástroj pro Prahu bude inspirován francouzskými vlivy a umožní kromě klasické hudby hrát také současné varhanní skladby. Varhany si vyžádají investici 80 milionů korun a měly by se poprvé rozeznít v říjnu 2019. Smlouvu se zástupci firmy v katedrále podepsal kardinál Dominik Duka.

Vznikne symfonický nástroj o 97 rejstřících, který bude odpovídat svou reprezentativností prostoru katedrály. Nejmenší píšťala bude měřit sedm milimetrů, nejdelší přesáhne délku sedmi metrů, celkem jich bude 5000. První píšťalu symbolicky Grenzing předal Dukovi. Už dnes je spočítáno, že celý nástroj do Prahy pojede osmi kamiony, jeho celková hmotnost přesáhne 20 tun.

"Je naším přáním, aby varhany navázaly na tradici českých nástrojů a tuto tradici dále obohatily o znalosti a zkušenosti z jiných zemí. Stavba velkých varhan ve svatovítském chrámu znamená pro nás jedinečnou výzvu," uvedl Grenzing. Dodal, že každý jazyk jinak zní, bude prý poslouchat češtinu a

pokusí se její zvuk a melodii do varhan promítnout.

Peníze mají být podle plánu Nadačního fondu Svatovítské varhany shromážděny v národní sbírce, dnes je v ní třetina potřebných peněz. Samotné varhany budou stát 69,1 milionu korun - za ně budou postaveny a umístěny v chrámu. Další náklady tvoří statické zajištění kůru či elektroinstalace.

Ke stavbě varhan přispívají instituce sdružené ve Společenství svatovítské katedrály, které má za úkol myšlenku šířit. Navazuje na Jednotu pro dostavu Chrámu sv. Víta, kterou ustavil kardinál Schwarzenberg v polovině 19. století a která novou část katedrály dostavěla. Národní technické muzeum už tuto sezonu představí varhany na výstavě, uskuteční se řada benefičních koncertů.

Sněmovna schválila zpřísnění podmínek pobytu cizinců v ČR

Sněmovna schválila novelu, která má zpřísnit podmínky pobytu cizinců v Česku a omezit ekonomickou migraci. Možnost soudního přezkumu rozhodnutí o povolení k pobytu ale nezrušila. Proti této možnosti se postavili neziskové organizace a obhájci lidských práv včetně vládní rady pro lidská práva, bylo by to podle nich v rozporu s ústavním pořádkem. Novelu nyní posoudí Senát.

Ministr vnitra Milan Chovanec (ČSSD) novinářům řekl, že novela je odpovědí na migrační krizi a audit národní bezpečnosti. "Zákon pomáhá v našem postoji vůči zaměst-

návání cizinců. Není to restrikce, není to snaha cizince odsud vyštvať, je to snaha nastavit jasná pravidla, která platí pro všechny," uvedl. Zrušení možnosti soudního přezkumu podle něj mělo urychlit proces rozhodování o povolení pobytu, stačil by podle něj už nyní prováděný přezkum ministerstva. "To, že tam soudní přezkum zůstává, nám život nekomplikuje," konstatoval.

Novela zákona počítá také s tím, že pracující cizinci budou moci zůstat v Česku až půl roku bez toho, aby museli po třech měsících žádat o prodloužení víz. Podnikající cizinci by mohli zůstat až dva roky, pokud by se jejich aktivity týkaly významné investice.

Změna zákona je nutná kvůli směrnicím EU, které byly schváleny před třemi lety. Nově má být v zákoně zaveden nový institut karty vnitropodnikového zaměstnance. Karta umožní cizincům být v Česku až půl roku, pokud pracují na pozici manažera, specialisty či stážisty ve firmě nebo korporaci, která má sídlo mimo Evropskou unii. Až půl roku by v zemi mohli pracovat také cizinci, kteří přijeli kvůli sezonní práci.

Soud zakázal Uberu provozovat v Brně taxislužbu

Krajský soud v Brně zakázal společnosti Uber předběžným opatřením provozovat v Brně taxislužbu za podmínek, za jakých ji nyní nabízí. Podle soudu porušuje několik ustanovení zákona, který provoz taxi upravuje. Nesmí poskytovat službu v případech, že řidiči k tomu nebudou mít oprávnění, auto není označené jako taxi a nese název společnosti či ne-

má taxametr. Vyplývá to z usnesení, které novinářům poskytlo vedení města. Uber je musí začít dodržovat ve chvíli, kdy bude přeloženo do holandštiny a doručeno vedení společnosti. Uber zatím rozsudek nedostal, proto se k němu nechce vyjadřovat. Podnět k soudu podala společnost Lido Taxi Radio, město bylo přidruženým účastníkem řízení. Uber může podat odvolání, které však nebude mít odkladný účinek.

Služba funguje na principu sdílené ekonomiky. Zákazník si pomocí mobilní aplikace zadá požadavek a po svezení se mu strhne příslušná částka z platební karty podle vzdálenosti, kterou znamená aplikace pomocí GPS. V systému také funguje hodnocení řidiče zákazníkem. Služba a řidiči však nesplňují požadavky na taxislužbu, což vadí především klasickým taxislužbám, které Uber považují za nekalou konkurenci, protože nesplňuje požadavky dané zákonem a místní vyhláškou.

Letiště začne kontrolovat stopy po výbušninách v zavazadlech

Pražské letiště začne kontrolovat přítomnost stop po výbušninách v přepravovaných zavazadlech. Od 15. května bude bezpečnostní obsluha vytípaná zavazadla otevírat a pomocí stěru zjišťovat přítomnost výbušných látek. Od opatření, které je běžné například na letištích v USA nebo sousedním Německu, si letiště slibuje vyšší bezpečnost cestujících. Pasažéry pak letiště vyzvalo, aby pro zabezpečení zavazadel používalo zámky, které může bezpečnostní obsluha otevřít bez poškození. "Abychom se mohli srovnávat s nejbezpečnějšími letišti Evropy, je po-

treba bezpečnostní opatření neustále zlepšovat a reagovat na aktuální situaci," uvedl člen představenstva Letiště Praha odpovědný za oblast bezpečnosti Milan Špaček. Přítomnost stop po výbušninách už letiště kontroluje od roku 2015, zatím ale pouze stěrem z oblečení cestujících a z příručních zavazadel. U takzvaných odbavovaných zavazadel jde o novinku.

Vybrané zavazadlo bezpečnostní pracovník otevře, získá stěrem z jeho obsahu kontrolní vzorek a v detektoru prověří možnou kontaminaci výbušným materiálem. Celý proces se uskuteční na specializovaném pracovišti pod stálým dohledem kamer, uvedlo letiště v tiskové zprávě. Cestujících se tento postup nijak nedotkne, během samotné kontroly nebudou přítomni a o jejím provedení se dozvědí podle pásky s upozorněním, kterou bude zabezpečeno. Uvnitř zavazadla pak najde zprávu o průběhu kontroly a podrobnější informace včetně instrukcí jak postupovat, pokud bylo například zavazadlo poškozeno.

Otcové získají nárok na týdenní dovolenou po narození dítěte

Muži budou moci podle novely, kterou teď dostane k podpisu prezident, nastoupit na týdenní volno do šesti týdnů po narození potomka. Volno by měli dostat i tehdy, pokud je žena s potomkem v nemocnici. Pokud odváděli nemocenské pojištění, budou z něj dostávat 70 procent vyměřovacího základu svého příjmu, tedy stejně jako ženy na mateřské. Otcovská by měla podle vlády posílit vztah mezi rodiči a potomkem a motivovat muže, aby se do péče víc zapojili.

Nárok na otcovskou budou

mít podle předlohy muži, kteří jsou v matrice uvedeni jako otcové nebo které jako náhradní rodiče určil soud. V takovém případě by mohli na tuto dovolenou nastoupit do sedmi let věku dítěte.

Pro předlohu hlasovalo 58 senátorů ze 77 přítomných, proti byl jeden. Ostatních 18 se hlasování zdrželo.

V Česku se ročně rodí kolem 100.000 dětí. Otcovská by ročně vyšla na 630 až 800 milionů korun. Stát by přišel o 72 až 93 milionů na daních.

Senát schválil zpoplatnění plastových tašek v obchodech

Senát schválil novelu zákona o obalech, která od příštího roku znemožní zákazníkům získat v obchodech zadarmo plastové tašky, v nichž by si mohli odnést zboží. Bezplatné by mohly zůstat jen tenké sáčky, například na pečivo či masné výrobky. Změna zákona má v návaznosti na předpisy Evropské unie omezit objem plastového odpadu. Novelu nyní dostane k podpisu prezident.

Zákon na návrh poslanců zpoplatňuje všechny plastové tašky bez ohledu na tloušťku jejich stěn. Vládní předloha přitom původně měla v souladu s unijní směrnici zpoplatnit jen lehké tašky vzhledem k tomu, že silnější tašky většina obchodníků sama zpoplatňuje. Novela cenu plastových tašek přímo nestanovuje. Určuje pouze, že musí minimálně odpovídat nákladům na jejich pořízení.

"Podle návrhu zákona by tedy každý prodejce stanovil cenu plastových odnosných tašek sám. Musí však po spotřebiteli požadovat minimálně náhradu pořizovacích nákladů této tašky," řekl senátorům ministr životního prostředí Richard Brabec (ANO).

Lidem v ČR jsou nejsympatičtější Slováci, nejméně Romové a Arabové

Lidem v České republice jsou ze zdejších národnostních skupin nadále nejsympatičtější Slováci a Poláci. Největší odpor vyvolávají Romové a Arabové. S výjimkou Arabů se míra sympatií či nesympatií k jednotlivým národnostním skupinám v čase příliš nemění. Ukázal to březnový průzkum, jehož výsledky ČTK poskytlo Centrum pro výzkum veřejného mínění (CVVM).

Slováci jsou sympatičtí čtyřem pětinaš české veřejnosti, opačně smýšlí pouze tři procenta lidí. S odstupem následují Poláci, kterým projevuje sympatie 48 procent lidí, naopak to vidí 15 procent. U dalších šesti národností převažují sympatie nad nesympatiemi. Jsou to Řekové, které pozitivně vidí 37 procent. Němci s 34 procenty, Vietnamci s 32 procenty, Židé s 28 procenty, Maďaři s 29 procenty a Bulhaři s 26 procenty.

"V případě Rumunů, Albánců, Arabů a Romů již deklarované antipatie tvoří největší část odpovědí, v případě tří posledně zmíněných národnostních skupin dokonce výraznou absolutní většinu," uvedlo CVVM. Albánci tak budí odpor u 54 procent lidí v Česku. Arabové u tří čtvrtin a Romové u 76 procent.

Návštěvu Zemana u Trumpa odsouvá řešení krize s KLDR

Návštěvu prezidenta Miloše Zemana u amerického prezidenta Donalda Trumpa odsouvá řešení severokorejské krize. Dál se jedná o návštěvě v tomto roce. České televizi to řekl nový český velvyslanec v USA Hynek

Kmoníček, který Trumpov předal pověřovací listiny a stal se tak českým velvyslanecem ve Spojených státech. Zároveň řekl, že Trump poděkoval za pomoc české diplomacie při propuštění amerického občana v Sýrii.

Kmoníček řekl, že setkání s Trumpem bylo velmi krátké, protože během hodiny americký prezident přijal 11 velvyslanců. Během schůzky mu připomněl slíbenou návštěvu Zemana v USA. Na n podle Pražského hradu Trump českého prezidenta pozval při telefonickém rozhovoru. Uskutečnit se měla v dubnu. Hrad poslední dobou čelil spekulacím, že se setkání nakonec konat vůbec nemusí. Zemanovi spolupracovníci to odmítají.

Od Trumpa dostal Kmoníček písemné vyjádření, které se týkalo témat, na která při schůzce neměli čas. Podle Kmoníčka jsou v něm "velmi hezká slova o České republice z pohledu USA" a také minimálně jedno velmi konkrétní poděkování za pomoc Česka Spojeným státům v Sýrii. Podrobnější být nechtěl. Poznamenal, že se jedná o informaci, kterou česká diplomacie nikdy nezveřejnila. Souvisí s tím, že Česká republika v Sýrii zastupuje i konzulární záležitosti USA včetně "ochrany, případně záchrany amerických občanů". "Šlo o poděkování za všechno, co jsme udělali ohledně jednoho amerického občana, který byl před nějakým časem propuštěn v Sýrii. Nebylo to ani v tomto roce," řekl.

Ze Slovenska

Slováci pochodovali proti korupci

Zrušení Mečiarových amnestií, vyšetření korupčních kauz, demisi ministra vnitra

Roberta Kaliňáka, šéfa policie a speciálního prokurátora žádali účastníci protikorupčního pochodu, který se konal v ulicích slovenského hlavního města Bratislavy. Pochodu se zúčastnilo několik tisíc lidí.

Akci zorganizovali středoškolaři Karolína Farská a Dávid Straka. „Nepodporuje nás žádná politická strana. Jsme studenti, občané,“ řekla Farská.

„Chceme vyjádřit nespokojenost s tím, že důsledky korupce na nejvyšších místech dopadají na obyčejné lidi. Korupce zastřešuje morální úpadek společnosti,“ dodal Straka.

Pochod podpořil na sociální síti i prezident Andrej Kiska. K účastníkům promluvil například Zuzana Hlávková, která jako bývalý zaměstnanec ministerstva zahraničí upozornila na prodražené akce související s loňským slovenským předsednictvím EU. Pochodu se zúčastnila rovněž Anna Remiášová, matka zavražděného Roberta Remiáše, který byl spojku korunního svědka únosu Michala Kováče mladšího.

Protikorupční akci studentů podpořil také herec Maroš Kramár, který připomněl, že sametovou revoluci v roce 1989 začali rovněž mladí lidé. „Věřte tomu, že věci se dají změnit. Nevěřte těm, kteří říkají, že se to nedá,“ řekl Kramár.

Studenti své požadavky doručili na úřad vlády Slovenské republiky.

Slovenský parlament zrušil kontroverzní Mečiarovy amnestie

Slovenští poslanci zrušili kontroverzní amnestie ex-premiéra Vladimíra Mečiara udělené v případě únosu ex-prezidentova syna Michala

Kováče mladšího z roku 1998. Pro zrušení amnestií hlasovalo 129 z celkem 150 poslanců, ruku tudíž zvedli zástupci vládní koalice i opozice. Rozhodnutí nyní posoudí ústavní soud.

Toto rozhodnutí je podle premiéra Roberta Fica mimořádně důležité z pohledu u tváření politické kultury.

„Děkuji koaličním partnerům za přístup k řešení, které umožňuje vypořádat se s neblahým dědictvím po Vladimíru Mečiarovi. Nikdy jsem se netajil tím, že amnestie považuji za morální bahno. Uzářil čas, abychom toto stigma odstranili,“ prohlásil Fico.

Rozhodnutí poslanců předcházelo schválení ústavní novely, která zrušení amnestií umožnila. Prezident Andrej Kiska novelu urychleně podepsal.

Nyní musí ústavní soud rozhodnout, zda je zrušení amnestií v souladu s ústavou.

Pokud do 60 dnů nerozhodne, zrušení amnestií vstoupí v platnost. Proti rozhodnutí o zrušení amnestií by muselo hlasovat sedm soudců ústavního soudu.

Z armádního skladu na Slovensku zmizely granáty a protitankové střely

Z armádního skladu ve slovenském Trenčíně zmizely ruční granáty a protitankové střely. Ministr obrany Peter Gajdoš nařídil plošnou kontrolu ve všech muničních skladech.

„Nařídil jsem sérii opatření včetně fyzické inventarizace materiálu ve všech centrálních muničních skladech i ve skladech jednotlivých útvarů a zařízení. Každá bedna se musí otevřít a zkontrolovat,“ řekl Gajdoš.

Ministr neupřesnil, jaké množství munice z trenčínského skladu zmizelo. Tele-

vize Markíza tvrdí, že při nedávném výdeji materiálu se zjistilo, že chybí 80 obranných granátů F-1 a 11 protitankových střel. Bývalý ministr obrany Ľubomír Galko hovořil o zmizení bedny protitankových granátů a šesti beden ručních granátů.

Odcizení munice už vyšetřuje policie jako zločin nedovoleného ozbrojování a obchodování se zbraněmi. Případem se zabývá protiteroristická jednotka Národní kriminální agentury. Pachatelé hrozí sedm až deset let vězení.

Ekonomika

ČNB ukončila intervence, koruna posílila, rostou výnosy dluhopisů

Bankovní rada České národní banky ukončila režim devizových intervencí. ČNB tak nebude bránit posílení koruny pod hranici 27 Kč/EUR a bude tolerovat zvýšenou rozkolísanost kurzu koruny. Podle guvernéra ČNB Jiřího Rusnoka si nyní měna musí najít rovnovážnou úroveň, která by odrážela základní parametry české ekonomiky. Posílení koruny tak zlevnilo cenu zlata v korunách, dále by mohly zlevnit elektronika i zájezdy. Konec intervencí též způsobil růst výnosů českých dluhopisů.

Podle premiéra Bohuslava Sobotky (ČSSD) intervence ČNB krátkodobě pomohly hospodářskému růstu, snížily nezaměstnanost, ale byla by chyba se na ně dlouhodobě spoléhat. Není možné založit dlouhodobou konkurenceschopnost a úspěšnost ekonomiky pouze na ovlivňování kurzu, řekl. Ukončení intervencí přivítal také prezident Miloš Zeman.

Ministr financí Andrej Babiš (ANO) připomněl, že ministerstvo financí využilo do-

savadní příznivé situace na dluhopisovém trhu. „Z hlediska ministerstva financí jsme během prvního čtvrtletí zejména využívali přetrvávající výhodné situace na dluhopisovém trhu a pokryli jsme své potřeby na nejbližší měsíce,“ uvedl Babiš.

Devizové intervence centrální banka zahájila na počátku listopadu 2013. Během trvání kurzového závazku koupila v rámci intervencí na devizovém trhu eura za zhruba dva biliony korun, odhadují analytici. Podle nich to odpovídá přibližně 40 procentům hrubého domácího produktu, celková výše rezerv tak zřejmě překonala 70 procent HDP.

Vývozcům devizové intervence podle Asociace exportérů přinesly přímo 687 miliard korun a nepřímou 590 miliard korun. Hrubý domácí produkt ČR se zvýšil o 147 miliard korun.

Kurzovní listek

28. 4. 2017 (střed)

EUR, 1	26,920
Kanada, 1	18,050
USA, 1	24,629

Kultura

Olomoucké arcibiskupství získalo plastiku Krista z chleba vězňů

Netradiční plastiku hlavy ukřižovaného Krista získalo v těchto dnech darem olomoucké arcibiskupství. Vytvořená je z 12 soust chleba vězňů odsouzených za protikomunistický odboj, kteří si trest odpýkali na počátku komunistické diktatury ve věznicích v Uherském Hradišti. Unikátní dílo vypovídající nejen o utrpení vězňů za komunismu, ale i o jejich víře a síle, hodlá arcibiskupství v budoucnu představit také veřejnosti, informoval ČTK jeho mluvčí Jiří Gračka.

Zástupci arcibiskupství plastiku z chlebové hmoty přijali v podobě daru před Velikonocemi. Jako připomínku na utrpení nevinných vězňů minulého režimu ji arcibiskupství daroval Jan Janků, jeden z odsouzených, mezi nimiž drobné dílo vzniklo. "Tohoto daru si velice vážíme. Je to cenné svědectví o utrpení nevinně odsouzených vězňů komunistického režimu i o síle, kterou čerpali ze své víry v Krista," uvedl generální vikář olomouckého arcibiskupství Josef Nuzík.

Muž, který netradiční dílo arcibiskupství věnoval, se celý život hlásí k víře i k ideálům skautského hnutí. Křesťanská víra pro něj byla v Uherském Hradišti i později na Mirově největší oporou. "Víra je základ. Kdybychom na Mirově byli bez víry, tak ani jeden z nás nepřežil. Tam jsme se naučili poznávat Boha. Vězni, jezuité, nám dávali přednášky, dokonce měli sepsanou celou Bibli. Za tu jsem byl deset dní v korekci, protože ji u mě našli," popsal Janků, který chlebovou plastiku uchovával po celých devět let svého věznění.

Kroměřížský zámek obsadili filmaři, natáčeji příběh Marie Terezie

Kroměřížský zámek obsadili filmaři, kteří zde natáčeji dvoudílnou televizní inscenaci Marie Terezie o významné evropské panovnici a jediné královně na českém trůně. Vzniká v koprodukcii čtyř evropských veřejnoprávních stanic a pod vedením hollywoodského režiséra, v USA žijícího Rakušana Roberta Dornhelma. Na obrazovky by se měla dostat kolem Vánoc.

Je to úžasný příběh lásky, ale samozřejmě také politické drama. Nechci, aby to byla návštěva muzea. Chtěl bych,

abychom rozpoznali dnešní problémy z pohledu minulosti," řekl novinářům Dornhelm. Projekt vzniká v koprodukcii České televize, rakouské ORF, slovenské RTVS a maďarské MTVA. Objevují se v něm herci ze všech těchto zemí, štáb je česko-slovenský. Zajímavostí je, že každý z herců mluví svou mateřštinou, pasáže cizinců budou dabovány.

Příběh inscenace začíná v roce 1723, kdy je v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha na Pražském hradě Karel VI. korunován českým králem. Snímek vypráví o jeho dceři, pozdější císařovně Marii Terezii a věnuje se její dětské lásce a následnému manželství s Františkem Štěpánem Lotrinským, začátkům její vládařské cesty, převzetí maďarské koruny či šestnáctinásobnému mateřství. Kromě Kroměříže se bude natáčet ve Valticích, Bratislavě či Vídni.

Knihou roku je román o drsném dospívání v nehostinném světě

Knihou roku se v soutěži Magnesia Litera stal román Jezero, který napsala Bianca Bellová. Próza je drsným příběhem o dospívání a zároveň postapokalyptickým podoběnstvím o zničení přírody, po kterém následuje zničení lidských vztahů i duší jednotlivých lidí. Pořadatelé vyhlásili i vítěze osmi kategorií soutěže, jež má propagovat kvalitní četbu. V té nejsledovanější, v kategorii prózy, zvítězil Marek Šindelka s románem Únava materiálu.

Stejnou cenu dostal už před pěti lety za svou sbírku povídek Zůstaňte s námi. Únava materiálu je jeho druhým románem. V něm podle literárních publicistů jako jeden z mála současných autorů uchopil skutečně současné té-

ma, tedy uprchlíky. Podle nakladatele jde o první český román, který zachycuje téma uprchlické krize. Inspirací Šindelkovi byla zpráva o nález 71 mrtvých uprchlíků v odstaveném voze na dálnici.

Hlavní vítězka soutěže, která získává odměnu 200.000 korun, je česká spisovatelka s bulharskými kořeny. Pracuje jako překladatelka a tlumočnice z angličtiny. V románu Jezero zasadila příběh chlapce Namiho, který pátrá po své matce, do exotického prostředí připomínajícího vysychající Aralské jezero. Sugestivní dojem příběhu umocňuje poetický jazyk a obraznost, které kontrastují s líčením všudypřítomné brutality. Bellová napsala osobitý mýtus, podmanivý příběh iniciace, kdy se chlapec musí potopit na dno svého zoufalství, aby se vynořil silnější, uvedli porotci.

Staroměstský orloj se po opravách vrátí do stavu z 19. století

Pražský Staroměstský orloj se po opravách vrátí do stavu z konce 19. století. Některé části budou nově omalované, změní se i pohon hodinového stroje. Stávající elektrický nahradí táhla s konopnými lany a kamenná závaží, řekl novinářům u příležitosti zahájení rekonstrukce radnice orlojník Petr Skála. Restaurování orloje je součástí oprav pláště radnice za necelých 50 milionů korun. Úpravy čekají také věž a kapli. Hotové by měly být v září příštího roku.

"Orloj bude rozebraný do poslední součástky. Bude odvezen a udělají se restaurátorské práce. Až se vrátí, bude čistě kovový. Je to gotická kovářská práce," vysvětlil orlojník. Mechanismus bude

zbavený všech nánosů a úprav z 20. století.

V současné době pohaní orloj elektrický systém s řetězy, který byl vytvořen při opravách po druhé světové válce, kdy byla radnice vybombardována. Podle Skály tehdy orloj sice zachránili, aby fungoval, nevrátili ho ale do původního stavu. "Bude sem navrácen původní pohon dřevěné lanové bubny, konopná lana a kamenná závaží," dodal.

Sport

Tenistky prohrály v semifinále Fed Cupu v USA 2:3

Vítězná jízda českých tenistek ve Fed Cupu skončila v Americe. Obhájkyně titulu prohrály v oslabené sestavě v semifinále s výběrem USA 2:3 na zápasy. V rozhodujícím čtyřhře podlehly Kateřina Siniaková a v soutěži debutující Kristýna Plíšková na zelené antuce v Tampě dvojici Bethanie Matteková-Sandsová a Coco Vandewegheová po setech 2:6 a 3:6.

V první dvouhře podlehla Siniaková v souboji týmových jedniček Vandewegheové 4:6 a 0:6. Naději na obrátku vykresala sedmnáctiletá Markéta Vondroušová výhrou nad Lauren Davisovou po setech 6:2, 7:5.

Česky ve Fed Cupu prohrály poprvé po čtyřech letech. Naposledy podlehly v semifinále na antuce v Itálii v dubnu 2013. Od té doby vyhrály desetkrát v řadě, třikrát za sebou získaly vítěznou trofej a v soutěži triumfovaly pětkrát za uplynulých šest let.

Podle České tiskové kanceláře připravila Jana Korečková Olomouc, Česká republika

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Papež jmenoval nového biskupa do ostravsko-opavské diecéze

V ostravském kostele sv. Václava se 7. dubna odehrála významná událost pro nejmladší diecézi v ČR: apoštolský nuncius v ČR Giuseppe Leanza zde totiž krátce po poledni oznámil jméno nového pomocného biskupa ostravsko-opavské diecéze. Je jím dosavadní generální vikář biskupství na severu, Mons. Martin David; do funkce ho jmenoval papež František.

Jmenování zveřejnil papežský nuncius krátce po modlitbě Anděl Páně v kostele sv. Václava v Ostravě. Události byl přítomen diecézní biskup Mons. František Václav Lobkowicz OPraem, který o jmenování pomocného biskupa požádal papeže koncem loňského roku. K tomuto kroku jej vedl jeho zdravotní stav a zvážení fyzických možností. Současně se přítomným věřícím představil také nově jmenovaný pomocný biskup Mons. Martin David.

Biskupské svěcení tohoto prvního pomocného biskupa v historii diecéze se uskutečnilo v katedrále Božského Spasitele 28. května 2017. Nový ostravsko-opavský pomocný biskup se stává i titulárním biskupem diecéze Thucca, která se nachází v africké Numidii.

Mons. David poděkoval apoštolskému nunciu za to, že se pro diecézi stal doslova oním *zvěstovatelem* zpráv, který jim na prahu Svatého týdne přiváží informace o novém pomocném biskupovi. Taktéž mj. poděkoval papeži Františkovi za to, že *"má v něj důvěru, důvěru v to, že ten kříž biskupské služby dokáže spolu s Kristem nést"*.

Není bez zajímavosti, že dnešní slavnost proběhla v den 27. výročí biskupského svěcení sídelního ostravsko-opavského biskupa F. Lobkowicze. Ten ve své řeči taktéž vyjádřil vděčnost Bohu a svého pomocníka označil za *"kněze třetího tisíciletí"*, který je dobře vybaven pro práci ve dnešní společnosti.

Martin David se narodil 15. 8. 1970 v Čeladné (okr. Frýdek-Místek) a vyrůstal v obci Ženkla (okr. Nový Jičín) v rodině spolu se svými třemi sourozenci – bratrem a dvěma sestrami. Po maturitě na Středním odborném učilišti strojírenském v Kopřivnici začal pracovat jako mechanik strojů a zařízení ve Státním podniku Tatra Kopřivnice.

Od roku 1991 začal při zaměstnání dálkově studovat teologii na Cyrilometodějské teologické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci, kde byl od roku 1994 přijat k dennímu studiu teologie. Po ukončení studia v roce 1999 nastoupil jako jáhen ve funkci prefekta do Teologického konviktu v Litoměřicích. 24. června 2000 přijal v katedrále Božského Spasitele v Ostravě z rukou biskupa Františka Václava Lobkowicze kněžské svěcení.

Jako farní vikář po té působil ve farnosti u konkatedrály Nanebevzetí Panny Marie v Opavě. V roce 2002 byl jmenován administrátorem farnosti Stěbořice a excurrento administrátorem farnosti Hlavnice. Od roku 2000 do roku 2007 byl také pověřen službou kaplana pro mládež v děkanátu Opava.

V roce 2008 jej biskup František Václav Lobkowicz jmenoval generálním vikářem ostravsko-opavské diecéze. Od roku 2009 je členem Liturgické komise ostravsko-opavské diecéze a zároveň zastupuje diecézi v Liturgické komisi České biskupské konference.

V pátek 7. 4. 2017 jmenoval papež František Mons. Martina Davida pomocným biskupem ostravsko-opavským.

Emeritní papež Benedikt XVI. oslavil devadesátiny

Významné životní jubileum oslavil v uplynulých dnech emeritní papež Benedikt XVI. Na neděli Vzkříšení 16. dubna 2017 připadl den jeho devadesátých narozenin, přičemž už dříve obdržel bezpočet naro-

zeninových přání a osobně mu přišel pogratulovat papež František. Soukromá oslava se pak konala na velikonoční pondělí a kromě jeho nejbližších na ni dorazila i delegace z Bavorska v čele s premiérem Horstem Seehoferem.

Ve středečním odpolední Svatého týdne zavítal papež František do kláštera Mater Ecclesiae ve vatikánských zahradách, aby tam popřál svému předchůdci požehnané Velikonoce. Toto již tradiční setkání se děje pravidelně od roku 2013, kdy se Benedikt XVI. vzdal svého úřadu.

Pokud jde o odchod do ústraní, emeritní papež nikdy svého rozhodnutí nelitoval. *"Je přesvědčen, že učinil správnou věc, z lásky k Pánu a pro dobro Církve. V jeho duši je jímavý pokoj, z něhož lze vycítit, že má ve svědomí jistotu, že před Bohem jednal správně,"* řekl jeho osobní sekretář Georg Gänswein.

Podle něj je mentální zdraví Benedikta XVI. velmi dobré, neboť emeritní papež píše dopisy a přijímá návštěvy. Vzhledem ke svému věku má ale problémy fyzického rázu, zhoršuje se mu zrak a má potíže s mobilitou. Přesto všechno chodí každý den na procházky po vatikánských zahradách, kde se také modlí.

Jeho oblíbenou četbou byli a zůstávají „jeho velcí učitelé“, církevní otcové, ale těší ho také teologické práce a nepřestává je sledovat. Při příležitosti jeho narozenin byl tak vydán sborník esejů nazvaný *Cooperatores veritatis: Pocta emeritnímu papeži Benediktu XVI.*, kam přispěli teologové ocenění Ratzingerovou cenou. Ta se také někdy nazývá Nobelova cena za teologii a od roku 2011 ji uděluje Vatikánská nadace Josepha Ratzingera - Benedikta XVI.

Na dotaz, zda emeritní papež sepsal svoji závěť, osobní sekretář papeže Benedikta uvedl, že jeho duchovním odkazem je kniha o Ježíši Nazaretském, ačkoli sepsal i svou poslední vůli.

Na veřejnosti se nyní Benedikt XVI. objevuje už zřídka. Naposledy to bylo po konzistoři při příležitosti jmenování nových kardinálů v prosinci loňského roku.

Křesťanský filozof Alvin Plantinga, profesor Univerzity Notre Dame ve státě Indiana, získává letos Templetonovu cenu

Americký filozof Alvin Plantinga, který zásadně přispěl k návratu teismu, tj. víry v božskou skutečnost nebo Boha, do akademického filosofického myšlení, získává letošní Templetonovu cenu.

Plantingovy první práce se objevily v 50. letech, kdy akademičtí myslitelé obecně odmítali nábožensky ovlivněnou filosofii. Ve svých raných spisech uvažoval Plantinga nad množstvím argumentů o Boží existenci, což mělo za následek návrat teistické víry do soudobého filosofického myšlení. Plantingovo dílo *Advice to Christian Philosophers* (Rada křesťanským filosofům, 1984) vyzvalo křesťanské myslitele, aby svou tvorbu nechali utvářet vlastním náboženským přesvědčením a usilovali o rigorózní práci založenou na křesťanském vidění světa. Plantinga začal současně rozvíjet teorii poznání, vyjádřenou v knihách „Warrant Trilogy“ (1993 a 2000), v nichž upozorňoval na skutečnost, že náboženská víra je výchozím bodem pro lidské uvažování, a nemusí být proto ospravedlňována na základě jiných přesvědčení. Tyto argumenty ovlivnily již tři generace filozofů. 50 let po vydání prvních Plantingových děl nyní univerzity na celém světě zaměstnávají tisíce profesorů, již zahrnují do svého myšlení také náboženské skutečnosti.

Podle zpráv České biskupské konference

Cesta papeže Františka do Egypta

Ve dnech 28. – 29. dubna 2017 se uskutečnila již 18. zahraniční apoštolská cesta papeže Františka. Návštěva Egypta se nesla ve znamení Ježíšova velikonočního pozdravu „Pokoř vám“ a měla katolický, mezináboženský a ekumenický charakter. Římský biskup se zde setkal nejen s koptským patriarchou Theodorem II., ale i s velkým imámem mešity Al-Azhar Ahmedem Al Tajibem. Pro katolíky slavil mši svatou a pomodlil se s místními kněžími a zasvěcenými osobami. Vystoupil také na konferenci o míru pořádané prestižní sunnitskou univerzitou.

Po příletu do Káhiry vykonal papež soukromou návštěvu u prezidenta Abdela-Fattah Al-Sisi. Svatý otec v rozhovoru s prezidentem připomněl mimo jiné jeho návštěvu ve Vatikánu a vyjádřil naději, že Egypt a Svatý stolec se budou skutečně společně zasazovat o mír.

Potom se papež odebral do sídla nejstarší islámské univerzity Al-Azhar, která byla vybudována již v roce 969 a v současné době je na ní zapsáno na 300 tisíc studentů nejrůznějších oborů. Papež František své obsáhlé vystoupení na mírové konferenci uvodil exkurzem do starobylých dějin Egypta, který nazval „zemí civilizace a země smluv.“ Pak popsal tři hlavní zásady pro dialog mezi kulturami a náboženstvími: neobětovat svou vlastní identitu, chápat druhého jako společníka na cestě, nikoliv jako nepřítele a být upřímný, aby se dialog vedl s láskou k pravdě a nikdy s postranními úmysly.

Podle papeže totiž existují jen dvě alternativy: kultura setkání a nekultura střetu. Různá náboženství a kultury se mají setkávat a zasazovat za dobro všech, aniž by přitom ztrácely vlastní identitu. „*Tato spojenectví jsou dnes naléhavá více než kdy jindy*,“ řekl papež.

Náboženství také mají prosazovat příkázání „*Nezabíješ*“. „*Násilí je popřením jakékoliv autentické náboženské zkušenosti. Jakožto náboženství představitelé jsme tedy povoláni, abychom demaskovali násilí, které se převléká do hávu domnělé zbožnosti a přitom absolutizuje egoismy namísto opravdové otevřenosti vůči Absolutnu. Jsme povinni odsuzovat porušování lidské důstojnosti a lidských práv, poukazovat na pokusy ospravedlňující násilí jménem náboženství a odsuzovat je jako modlářské falšování Boha. Jeho jméno je svaté: on je Bohem míru*,“ uvedl František. Náboženství však podle něj nemá jen odsuzovat zlo, ale také aktivně podporovat mír. „*Aniž bychom ustupovali synkretismům, našim úkolem je modlit se jedni za druhé a prosit Boha o dar míru, setkávat se, vést dialog a podporovat svornost v duchu spolupráce a přátelství*,“ řekl.

V závěru svého projevu poukázal František na chudobu, která napomáhá šíření extremismů. Hlubším kořenem terorismu a válek je podle něj šíření zbraní, které, pokud jsou jednou prodány, bývají dříve či později také použity. Je nutné zablokovat tok peněz a zbraní.



Ekumenická modlitba papeže Františka s patriarchy východních církví.



Mše svatá na fotbalovém stadionu v Káhiře

Z Mezinárodní mírové konference papež odjel do hotelu Al-Masrah, kde se konalo setkání s osmi sty představiteli státních a občanských institucí a diplomatickým sborem.

Posledním bodem programu 1. dne papežské návštěvy Egypta bylo podvečerní setkání s koptským pravoslavným patriarchou Theodorem II., které považují někteří znalci místních poměrů za nejvýznamnější bod papežské cesty. Mezi katolickou a koptskou pravoslavnou církví probíhají totiž vážné rozhovory o primátu římského biskupa a dochází ke skutečnému sblížení. Výrazy blízkosti a sympatií se hojně ozývaly v uvítacím projevu patriarchy Theodora II. a podobně papež František zdůraznil, že tato návštěva je plodem mnohaletých dobrých vztahů mezi stolicí sv. Petra a sv. Marka, zakladatele koptské církve. Papež a koptský patriarcha potom podepsali společnou deklaraci, ve které zrekapitulovali dosavadní ekumenické vztahy a zavázali se k jejich dalšímu rozvíjení. Potom se odebrali do blízkého kostela sv. Petra, který se 11. prosince minulého roku stal cílem sebevražedného útoku, při němž zahynulo 29 lidí a mnoho dalších bylo zraněno. Společně s představiteli dalších křesťanských vyznání vyslechl papež hymnus ke cti všech mučedníků, počínaje sv. Petrem, Pavlem a Markem až po dnešní dny. Po pozdravení pokoje se společně pomodlili Otče náš. Ekumenické bohoslužby se vedle koptského patriarchy Theodora II. a papeže Františka účastnili také konstantinopolský patriarcha Bartoloměj I., pravoslavný arcibiskup Athén a celého Řecka Hieronymos II. Přítomni byli i patriarchové východních katolických obřadů: koptský katolický patriarcha Sidrak, damašský melchitský patriarcha Řehoř III. Laham a bagdádský chaldejský patriarcha Luis Rafael III. Sako.

Druhý den své návštěvy věnoval papež František koptským katolíkům. Těch žije v Egyptě přibližně 200 tisíc. Kromě koptského je v Egyptě dalších šest ritu, jejichž komunity jsou mnohem méně početné. Je to ritus latinský, melchitský, maronitský, arménský, syrsko-katolický a chaldejský. Na fotbalovém stadionu v Káhiře slavil Petrův nástupce mši svatou za účasti 20 tisíc lidí ze zmíněných komunit, ale nechyběli i pravoslavní či evangeličtí koptové, ani muslimové. Bohoslužebným jazykem byla latina a arabština. V kázání papež František zdůraznil: „*Pro věřícího je jediným přípustným extremismem láska*.“

Na závěr své cesty se papež setkal s kněžími, zasvěcenými osobami a seminaristy v koptském katolickém semináři sv. Lva Velikého. Bylo jich zde téměř půl druhého tisíce, skoro všichni, kteří v Egyptě působí. V promluvě papež řekl: „*Ctěme Svatý Kříž, nástroj a znamení naší spásy. Kdo utíká před křížem, utíká před vzkříšením! Neboj se malé stáde! Váš Otec rozhodl, že vám dá království*.“

Podle zpráv Rádía Vatikán a podle zpráv České biskupské konference

Poselství Svatého otce Františka

k 54. světovému dni modliteb za povolání 7. května 2017

Duchem vedení k misii



Drazí bratři a sestry,

v minulých letech jsme měli možnost uvažovat o dvou aspektech týkajících se křesťanského povolání: o výzvě „vycházet ze sebe“, abychom začali naslouchat Pánovu hlasu, a o důležitosti církevního společenství jakožto přednostního prostředí, kde se povolání od Boha rodí, posiluje se a vyjadřuje.

Nyní, u příležitosti 54. světového dne modliteb za povolání, bych se chtěl zastavit u *misijního rozměru křesťanského povolání*. Ten, kdo se nechal přitáhnout Božím hlasem a začal následovat Ježíše, velmi rychle v sobě objeví neodolatelnou touhu přinášet radostnou zvěst bratřím prostřednictvím evangelizace a služby v lásce. Všichni křesťané jsou povoláni k tomu, aby byli misionáři evangelia! Vždyť učedník nedostává dar Boží lásky pro svou soukromou útěchu.

Není volán k tomu, aby přinášel sám sebe nebo se staral o firemní zájmy. Prostě se ho dotkla a proměnila ho radost z toho, že se cítí být Bohem milovaný, a tento prožitek si nemůže nechávat jen pro sebe: „Radost evangelia, která naplňuje život společenství učedníků, je radostí misijní“ (apoštolská exhortace *Evangelii gaudium*, 21).

Misijní nasazení tedy není jakýmsi přídavkem ke křesťanskému životu, jakoby nějaká ozdoba, ale naopak, nachází se v srdci samotné víry; vztah s Pánem v sobě zahrnuje to, že jsme posláni do světa jako proroci jeho slova a jako svědkové jeho lásky.

I když zakoušíme svou velkou křehkost a často v sobě cítíme malomyslnost, musíme pozvedat hlavu k Bohu, aniž by nás dusil pocit naší nehodnosti anebo bychom upadali do pesimismu, který z nás dělá pasivní diváky unaveného a rutinního života. Není tu místo pro strach. Bůh sám očistí naše „nečisté rty“ a učiní nás vhodnými pro své poslání: „Tvá vina je smazána, tvůj hřích je odpuštěn. Tu jsem uslyšel hlas Páně, jenž říkal: „Koho pošlu? Kdo za nás půjde?“ A já jsem řekl: „Tady jsem, pošli mne!““ (Iz 6,6-8).

Každý misijní učedník slyší ve svém srdci Boží hlas, který ho zve, aby „procházel“ mezi lidmi jako Ježíš, „prokazoval dobrodiní a všechny uzdravoval“ (srov. *Sk* 10,38). Už jsem připomněl, že v síle svého křtu je každý křesťan „christoforos“, to znamená „ten, kdo nese Krista“ svým bratřím (srov. *Katecheze*, 30. ledna 2016). To platí zvláště pro ty, kdo jsou povoláni ke zvláštnímu zasvěcení, i pro kněze, kteří velkoryse odpověděli „tady jsem, pošli mne“. Jsou povoláni, aby s novým misijním nadšením vycházeli z posvátného chrámového okruhu a umožňovali Boží něžnosti rozlévat se pro dobro lidí (srov. *Homilie při missa chrismatis*, 24. března 2016). Církev potřebuje takové kněze, kteří jsou důvěryhodní a vyrovnaní, protože našli pravý poklad, a s radostí touží po tom, aby ho dali poznat všem! (srov. *Mt* 13,44).

Hovoříme-li o křesťanském poslání, otázek zajisté není málo: *Co to znamená být misionářem evangelia? Kdo nám dává sílu a odvahu k hlásání? Jakou evangelní logikou se naše poslání inspiruje?* Na tyto otázky můžeme odpovědět rozjímáním o *třech evangelních výjevech*: o počátku Ježíšova působení v nazaretské synagoze (srov. *Lk* 4,16-30); o jeho cestě jako Zmrtvýchvstaleho s učedníky do Emauz (srov. *Lk* 24,13-35); a konečně o podobenství o semeni (srov. *Mk* 4,26-27).

Ježíš je pomazán Duchem a poslán. Být misijním učedníkem znamená zúčastnit se aktivně na Kristově poslání, které sám Ježíš popisuje v nazaretské synagoze: „Duch Páně je nade mnou, proto mě pomazal, poslal mě, abych přinesl chudým radostnou zvěst, abych vyhlásil zajatým propuštění a slepým navrácení zraku, abych propustil zdeptané na svobodu, abych vyhlásil milostivé léto Páně“ (Lk 4,18-19). Takové je i naše poslání: být pomazáni Duchem, jít k bratřím a hlásat jim Slovo, a tak se pro ně stávat nástrojem spásy.

Ježíš se k nám připojuje na naší cestě. Před otázkami, jež se vynořují z lidského srdce, a před výzvami, jež vyplývají ze skutečného života, můžeme zakoušet pocit zmatku a vnímat nedostatek síly a naděje. Je zde riziko, že křesťanské poslání se bude jevit jako pouhá neuskutečnitelná utopie anebo jako něco, co přesahuje naše síly. Když však hledíme na zmrtvýchvstalého Ježíše, který kráčí vedle emauzských učedníků (srov. Lk 24,13-15), naše důvěra může pookřát; v tomto evangelním výjevu vidíme opravdovou „liturgii cesty“, která předchází liturgii Slova a lámání Chleba a říká nám, že Ježíš je vedle nás na každém našem kroku! Ti dva učedníci jsou zraněni skandálem kříže a vracejí se domů s pocitem porážky; nesou si v srdci nenaplněnou naději a neuskutečněný sen. Smutek v nich zaujal místo evangelní radosti. Co udělá Ježíš? Neposuzuje je, jde s nimi jejich cestou a místo toho, aby vztýčil zeď, otevírá nový průlom. Pomalu proměňuje jejich zklamání, nechává jejich srdci vzplanout a otevírá jim oči hlášením Slova a lámáním Chleba. Stejně tak ani křesťan nenese svůj misijní úkol sám, ale i uprostřed únavy a nepochopení zakouší, „že Ježíš jde s ním, mluví s ním, dýchá s ním, pracuje s ním. Cítí, že živý Ježíš je s ním uprostřed misijního úsilí“ (apoštolská exhortace *Evangelii gaudium*, 266).

Ježíš nechává semeni vzklíčit. A konečně je třeba se z evangelia naučit způsobu hlásání. Nezřídka se totiž i při nejlepších úmyslech může stát, že vyhovíme určitému svému bažení po moci, proselytismu a netolerantním fanatismu. Evangelium nás však vyzývá, abychom odmítali zbožňování úspěchu a moci, přehnanou starost o struktury a jakousi dychtivost, která je spíše v souladu s duchem dobývání než služby. Semeno Království, i když je malé, neviditelné a často bezvýznamné, roste v tichosti díky neustálému Božímu působení: „Boží království je podobné člověku, který zaseje do země semeno; ať spí, nebo je vzhůru, ve dne i v noci semeno klíčí a roste, on ani neví jak“ (Mk 4,26-27). Především v tom je naše důvěra: Bůh překonává naše očekávání, překvapuje nás svou velkorysostí a nechává vyrůstat plodům naší práce přesahujícím propočty lidské efektivity.

S touto evangelní důvěrou se otevíráme tichému působení Ducha, jež je základem pro misii. Nikdy nebude moci existovat pastorece povolání ani křesťanská misie bez ustavičné kontemplativní modlitby. V tomto smyslu je třeba posilovat křesťanský život nasloucháním Božímu slovu a pře-

devším péčí o osobní vztah s Pánem při eucharistické adoraci, jež je přednostním „místem“ pro setkání s Bohem.

Toužím upřímně všechny povzbudit k niternému přátelství s Pánem především proto, abychom si shůry vyprošovali nová povolání ke kněžství a k zasvěcenému životu. Boží lid potřebuje, aby byl veden pastýři, kteří tráví svůj život službou evangeliu. Proto prosím farní společenství, sdružení, početné modlitební skupiny v církvi: proti pokušení malomyslnosti se i nadále modlete k Pánu, aby posílal dělníky na svou žně a aby nám dával kněze zamilované do evangelia, schopné stávat se pro bratry jejich bližními, a tak být živým znamením milosrdné Boží lásky.

Drazi bratři a sestry, i dnes můžeme znovu nacházet elán pro hlásání a především mladým můžeme nabízet, aby nás sledovali Krista. Tváří v tvář rozšířenému pocitu víry unavené nebo omezené jen na „plnění povinností“ touží naši mladí po objevování stále nového kouzla Kristovy osobnosti. Chtějí, aby jim jeho slova a gesta kladla otázky a provokovala je, a konečně, aby díky němu mohli snít o životě naplněném lidským a radostným, který se vydává v lásce.

Nejsvětější Panna Maria, Matka našeho Spasitele, měla odvahu se oddat tomuto Božímu snu a vložit svou mladost a své nadšení do jeho rukou. Kéž na její přimluvu získáme stejnou otevřenost srdce, připravenost odpovědět na Pánovo volání svým „tady jsem“ a radost vydat se jako ona na cestu (srov. Lk 1,39), abychom jej hlásali celému světu.

Ve Vatikánu 27. listopadu 2016
o první neděli adventní

František

Modlitba za kněžská a řeholní povolání

Pane Ježíši, povolal jsi své apoštoly, aby se stali rybaři lidí. Přiváděj k sobě i dnes horlivé a ušlechtilé muže a učiň i nich své učedníky. Vlož do jejich duší svou touhu po vykoupení všeho lidstva, s níž denně obnovuješ na našich oltářích oběť kříže. Pane, „jenž stále žiješ a přimlouváš se za nás“ (Žid 7,25), otevři jim všechny kraje, kde tolik lidí usilovně hledá světlo pravdy a teplo lásky. Ať poslušni tvého povolání pokračují v tvém díle spásy na zemi, vytvářejí tvé tajemné tělo, to je církve, a stanou se solí země a světlem světa (Mt 5,13-14).

Pane, dej také mnoha ženám účast na povolání, které pramení z tvé lásky. Ať jsou čisté a velkodušné. Dej jim touhu po dokonalosti, k níž vybízí evangelium, a přiveď je k tomu, aby se ze všech sil a s celou vroucností své lásky daly do služeb církve a trpících a nemocných lidí.

(Modlitba papeže Pavla VI. - Kancionál)

In memoriam Edwarda Vedrala



Edward (Eda) Vedral se narodil 20. února 1927 v Českých Budějovicích, kde jeho otec Edward Vedral působil jako katolický novinář a matka Ludmila Vedralová jako učitelka. Otec i dědeček se velmi angažovali v Československé straně lidové. Když bylo Edovi šest let, přestěhovala se jejich rodina do Mladé Boleslavi, kde jeho otec pracoval jako redaktor a vydavatel místních novin. Zde Eda vychodil základní školu a pokračoval na gymnáziu. Studium však přerušila 2. světová válka a Eda byl nasazen na práci hasiče a záchranáře. V létě 1945 Edův otec získal novou práci jako politický redaktor novin v Liberci a tam Eda dokončil gymnázium maturitou v roce 1946. Potom začal studovat na novinářské fakultě na Vysoké škole politické a sociální v Praze. Odtud přestoupil na základě varování kolegy o chystaných čistkách na Právnickou fakultu Univerzity Karlovy. Ani to ho ovšem nezachránilo a ze studií byl v rámci politických prověrek v únoru 1949 vyloučen. Po roce 1989 mu Karlova univerzita jako satisfakci dodatečně

udělila čestný doktorát práv. Po návratu do Liberce pracoval Eda jako účetní u Komunálních služeb města Liberce.

S manželkou Alicí se Eda seznámil již během studií v Praze, kde Alice navštěvovala Obchodní akademii dr. Edvarda Beneše. Měla už před maturitou, když ji okolnosti donutily k útěku. Byla totiž členkou odbojové tzv. brigádnické skupiny napojené na Američany a hrozilo jí zatčení. Díky včasnému varování se jí ale podařilo utéct z domova jen pár hodin před příchodem Státní bezpečnosti a s částí skupiny přejít hranice. Útek i cestu zajistil tehdejší opat emauzského kláštera na pražských Slovanech Maurus Versich. Eda sám nemohl v té době odejít, protože byl jediným živitelem rodiny. Otec ležel v nemocnici s těžkým infarktem a maminka se nervově zhroutila. Stalo se to po otcově nezdařeném pokusu o útěk. Byl hned po Únoru 1948 vyhozen z redakce Stráže severu, libereckého deníku Národní fronty, kde působil jako politický redaktor lidové strany. Zároveň byl vyloučen ze Svazu novinářů a provázal ho příkaz, že nesmí nikde dostat práci. Také maminka, která pracovala jako učitelka mentálně postižených dětí, okamžitě přišla o zaměstnání. Ale také zájem StB o Edovu osobu vzrůstal, a tak se rozhodl, za souhlasu rodičů, rovněž odejít za hranice. Po několika pokusech se mu to podařilo v říjnu 1949. S Alicí se setkali v uprchlickém táboře Arsenal v Ludwigsburgu u Stuttgartu v Německu a už v prosinci měli církevní svatbu. V listopadu 1950 se jim narodila dcera Alička.

Mladým manželům se nedařilo najít žádnou zemi pro emigraci, ale naštěstí byl Eda přijat do nově vznikající rozhlasové stanice Svobodná Evropa v Mnichově. Nejprve jako externista a od května 1951 jako redaktor spojovacích textů pro české a slovenské vysílání. Tato etapa trvala do června 1952, kdy Vedralovi dostali přístěhovalecké vízum do USA. To už Alice čekala druhé dítě. Ačkoliv Eda předpokládal, že bude buď pokračovat v práci pro newyorskou redakci Svobodné Evropy, ane-

bo pojedou do Clevelandu v Ohio za známými z Mnichova, krajanská emigrantská organizace je poslala vlakem ke sponzorovi na farmu do Severní Dakoty. Při přestupu v Chicagu však díky zásahu Ambrože Lva Ondráka, opata českého benediktinského kláštera v Lisle, se rodiny ujal tamější exulantský redaktor Emil Petřík. A během pár dnů již Vedralovi bydleli ve vlastním bytě v Chicagu a Eda pracoval v továrně na pontonové mosty. Po čase přešel do firmy Hotpoint (pozdější General Electric), která vyráběla pračky a sušičky, a vypracoval se až na dispečera. V této firmě strávil 37 let.

Hned po Edově nástupu do Hotpointu se jim narodil syn Eda a postupně následovala děvčata – Marie, Ludmila, Pavla, Blanka, Albína a nejmladší Dana. Ve svém požehnaném věku se dožil třinácti vnoučat a devíti pravnoučat.

Rodina si uchovávala vždy českou národní tradici. Děti chodily do sobotní české školy a doma se mluvilo jenom česky. Od počátku se Vedralovi také zapojili do různých exulantských a církevních spolků a organizací, které jim poskytovaly pomocnou ruku v existenčních záležitostech a byly jim oporou i při výchově dětí v českém duchu a snaze o zachování kulturních tradic. Navíc prokazovaly, že komunisty ve staré vlasti zlikvidované spolky jsou v cizině stále živé a aktivní.

Velmi aktivně Eda Vedral pracoval jako tajemník Československého Orla v exilu v Chicagu, dále jako redaktor Katolického Dělníka, což byl měsíčník, který vydávala Česká pojišťovna. Eda měl na starosti celou českou sekci, kam psal a překládal různé články. Dále pracoval jako překladatel do Hlasatele zpráv, kde překládal denní zprávy z češtiny do angličtiny. Překladatelské práci pro tato periodika se věnovala i manželka Alice. Manželé Vedralovi se také velmi angažovali ve všem, co se týkalo sochy Panny Marie v exilu. Již v roce 1954 pomáhali organizovat sbírku, která umožnila zhotovení sochy Panny Marie a její převezení z Říma do Chicaga, kde

byla Panna Marie umístěna v zahradě benediktinského opatství sv. Prokopa Lisle. Pomáhali s organizací každoročních poutí k této soše a Eda byl jedním z předních členů výboru, který po revoluci v České republice v roce 1989 zajišťoval návrat sochy Panny Marie „domů“. Dnes trůní tato socha nad Prahou na zahradě premonstrátského kláštera na Strahově.

V roce 1972 Eda, společně s několika dalšími nadšenci navázali na český fenomén trampingu a založili tramskou osadu Dálava. Eda se stal jejím šerifem. Osada již od svého založení poskytovala možnost pravidelného setkávání jejích členů. Z počátku se scházeli jednou týdně, vždy v pátek. Zpívaly se tramské písně a setkání se konalo většinou u Vedralových doma. V roce 1975 nastal příliv nových členů a začaly se konat dvě pravidelné schůzky týdně, jedna ve středu a druhá v pátek. Ve středu se zpívaly národní písně, v pátek pouze písně tramské. Osada Dálava spolupracovala i s dalšími osadami, zejména pak s několika kanadskými. Kromě pravidelných setkání pořádala osada Dálava i potlachy v okolí Chicaga či ve Wisconsinu, účastnila se potlachů v Kanadě a pořádala i další kulturní akce, například festival Širák Chicago, který se mnoho let konal v českém náboženském středu Velehrad v Chicagu ve spolupráci s českým misionářem Fr. Vojtěchem Vítem. Ve spolupráci s Orlem pořádala Dálava i vánoční besídky, které byly nejdříve určeny dětem, později byly vánoční besídky i pro dospělé. T.O. Dálava zvala do Chicaga i přední umělce českého exilu, jako byl třeba Karel Kryl nebo později Waldemar Matuška. Po sametové revoluci Dálava uspořádala v Chicagu mnoho kutruních podniků s předními českými umělci jako je například kytarový virtuos Štěpán Rak s hercem Alfrédem Strejčkem, brněnský mistr klasické kytary Vladislav Bláha, písničkáři Josef Fousek a Honza Kryl – bratr Karla Kryla, muzikálová zpěvačka Radka Fišarová a žurnalistka Hanka Hosnedlová a řada dalších skvělých muzikantů, skladatelů, novinářů a spisovatelů. Osada Dálava v čele s šerifem Edou Vedralem fungovala 35 let.

Eda Vedral získal Americké občanství v roce 1965. To mu také umožnilo návrat do vlasti a návštěvu příbuzných. Poprvé se tak stalo v roce 1972, kdy navštívil svoji matku žijící v Písku. Otec se však setkání se synem již nedomohl, zemřel krátce před tím. Při své návštěvě vlasti byl Eda vyslýchán policií a návrat do USA byl jen s velkými obtížemi. Když se sám nemohl častěji do vlasti vracet, umožňoval tyto cesty do České republiky alespoň svým dětem. Po roce 1989 frekvence jeho návštěv Česka zhoustla a ke starým kontaktům přibývaly další a další. Dnes už by asi nikdo nespočítal, kolik jeho přátel, známých a také jejich dětí našlo v rodině Vedralových azyl při svých návštěvách Ameriky nebo při studentských stážích. Eda dokonce před pětadvaceti roky založil i novou tradici setkávání s přáteli, které se koná na jihočeské Medenici každý rok. Pokud se někdy nemohl účastnit osobně, spojil se s přáteli přes počítač audiovizuálním mostem. Často ale přijížděl i se svými dcerami.

Edu Vedrala celým životem provázela také hluboká víra v Pána Boha. Pravidelně se účastnil českých nedělních mší svatých, byl se svou ženou Alicí zakládajícím členem České katolické misie v Ciceru a věrným návštěvníkem českých bohoslužeb v novém kostele v Brookfieldu. Pravidelně přistupoval ke svátostem, zapojoval se do modliteb růžencového společenství. Občasnými články přispíval i do měsíčníku Hlasy národa. Manželé Vedralovi byli také vždy velkými dobrodinci církve. Edovi a Alici Vedralovým biskup Mons. Petr Esterka udělil v září roku 2016 medaili Za službu církvi, vlasti a národu.

V duchu odevzdanosti do vůle Boží také Eda se svou manželkou prožívali dlouhou nemoc a smrt jejich jediného syna Edwarda juniora, který zemřel počátkem roku 2016. Často nemocného syna navštěvovali, zbožně prožívali mše svaté opakovaně sloužené u jeho lůžka a postarali se o to, aby odešel smířen s Bohem i lidmi.

V únoru tohoto roku oslavil Eda Vedral v kruhu rodiny i početných přátel svoje životní jubileum, 90. narozeniny. Oslavu tehdy uvedl generální konzul

České republiky v Chicagu Bořek Lizec, PhD. předáním Medaile Černínského paláce, kterou oslavenci udělil ministr zahraničních věcí České republiky za jeho zásluhy o svobodu a demokracii rodné vlasti a rozvoj její kultury. Poté následoval dvouhodinový program písniček, scének, vyprávění a hudby, který připomenul bohatý život jubilanta. Přátelské posezení se protáhlo od nedělního oběda do pozdních večerních hodin. Nikdo netušil, že pro většinu gratulantů to bude se „šerifem“ Edou setkání poslední.

Jako blesk se za pár dnů roznesla Chicagem zpráva, že Edward Vedral byl náhle a nečekaně v pondělí 27. března 2017 povolán na věčnost. V neděli 2. dubna se do pohřebního ústavu Linhart v Berwynu přišel rozloučit a rodině projevit soustrast dlouhý zástup přátel. Smuteční projevy pronesli Generální konzul Dr. Bořek Lizec a dcera zesnulého Marie. Kamarádi z T.O. Dálava zazpívali několik tramských písní a církevní obřad vykonal Mons. Dušan Hladík. Zádušní mše svatá se konala v České misii v Brookfieldu v pondělí 3. dubna a potom jsme zesnulého doprovodili na místo posledního odpočinku na hřbitově Panny Marie Královny nebe v Hillside. – Kéž mu dá Pán věčné odpočinutí a odmění ho za vše dobré, co v životě vykonal.

* * *

*Děkujeme všem,
kdo se s naším manželem,
tatínkem a dědečkem
přišli rozloučit a kdo si na něho
vzpomenete v modlitbě.*

*Děkujeme všem také
za projevy soustrasti.*

**Alice Vedralová, manželka
dcery
Alička, Marie, Ludmila,
Pavlína, Blanka, Albínka a Dana
a snacha Trudy
s rodinami**

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken

Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home

10501 West Cermak Road

Westchester, Illinois 60154

*Other Funeral Home locations
available upon request*

Direct Line: 773-910-3400

Chapel: 708-562-5900

e-mail:

marikbaken@sbcglobal.net

***Continuing the Marik Family Tradition
of Funeral service***

Česká Misie v Chicagu

Vás srdečně zve do Lisle na pout'

k Panně Marii

v neděli 7. května 2017

v opatství sv. Prokopa

ve 2.00 hodiny odpoledne

V klášteře v kapli Panny Marie
bude mše svatá a májová pobožnost,
pak se pomodlíme za zemřelé krajany,
kněze a řeholníky českého původu.

Touto poutí navazujeme na starou tradici
národních poutí k Panně Marii v Exilu do Lisle.

Přijďte v hojném počtu
a pozvěte své přátele a známé!

Bližší informace podá Mons. Dušan Hladík

Tel. (708) 255 - 5117 Mobil (708) 533 - 1050

CZECH CATHOLIC UNION

**5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127**

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Robert L. Cermak, President

Chicago Representatives

Loretta Moravecek

1-708-484-3162

Dolores Jacklin

1-630-968-1292

Česká Misie Vás srdečně zve na

RUMMAGE SALE

2. a 3. června 2017 od 9.00 AM do 4.00 PM

9. a 10. června 2017 od 9.00 AM do 4.00 PM

**v areálu Českého kostela
9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513**

Nabízíme:

**Drobný nábytek, kabinety, stoly, židle,
šaty, hračky, sportovní potřeby,
domácí a kuchyňské potřeby,
elektroniku a mnoho dalších věcí.**

**Prosíme členy a přátele misie
o darování dalších vhodných věcí
pro tuto akci.**

Prosíme však, noste jen věci čisté a kvalitní,
co patří do odpadu vyhod'te hned doma.

Za pomoc předem děkujeme.

Informace: 708 - 255 5117 nebo 708 - 533 1050

Vtroucí vzpomínka



13. května tomu bude rok, kdy byl náhle z tohoto světa povolán na věčnost náš milovaný manžel, tatínek, dědeček, bratr a strýc, pan

Miroslav Chybík

Byl synem Miroslava a Josefy Chybíkových a narodil se jako Americký občan v Jalubí u Uherského Hradiště na Moravě 2. srpna 1935.

Do Chicaga přijel v červnu roku 1950.

V roce 1956 ukončil Washburne Trade School a potom pracoval jako mistr tesař až do důchodu v roce 2000.

V roce 1963 v kostele Blah. Anežky České uzavřel sňatek s Ingrid Pistauerovou a měli spolu tři dcery.

Byl dlouholetým aktivním členem České misie a obětavým pomocníkem při kompletování a distribuci Hlasů národa.

Ve své americké farnosti se denně účastnil mše svaté.

Byl dlouholetým členem a pokladníkem jednoty Československého Orla v Chicagu.

Podporoval mnoho dalších českých organizací.

Zemřel náhle 13. května 2016.

Jeho tělesné pozůstatky jsou uloženy na hřbitově Panny Marie Královny nebes v Hillside, kde očekává slavné vzkříšení.

Vzpomínkovou mši svatou budeme za něho obětovat v kostele České misie v Brookfieldu v sobotu 6. května 2017 v 6.30 hod. večer.

Děkujeme všem, kdo si na něho vzpomenou v modlitbě spolu s námi.

Ingrid Chybíková, manželka

Angela a Marianne Chybíkovy, dcery

Rosemarie a John Long, dcera s manželem

Caroline a Elizabeth Long, vnučky

Esther Zager, sestra

Dr. Lawrence Zager, synovec s rodinou

Zachary Zager, synovec s rodinou

a ostatní příbuzní ve Spojených státech, v České republice a v Rakousku

Vděčná vzpomínka



19. května 2017 si připomínáme šestnácté výročí úmrtí našeho milého duchovního Otce

Rev. Vojtěcha Jaroslava Víta OSB

Narodil se v Polici nad Metují v Čechách 2. února 1923.

V době 2. světové války vstoupil do benediktinského kláštera v Praze v Břevnově a zde 14. září 1945 složil řeholní sliby. V roce 1946 odešel na teologická studia do Belgie, kde byl 29. července 1951 vysvěcen na kněze.

Protože se po komunistickém puči nemohl vrátit do vlasti, odešel na misie do Afriky do tehdejšího Belgického Konga.

V roce 1961 přesídlil do Spojených států amerických.

Zde působil v duchovní správě u kostela sv. Prokopa v Chicagu, později spoluzakládal středisko Velchrad v blízkosti kostela sv. Anežky České, které později přenesl do Cicera ke kostelu Panny Marie Svatothorské.

Téměř 40 let zajišťoval českou duchovní správu pro naše krajany v exilu. Byl iniciátorem a 25 let šéfredaktorem českých novin Hlas národa.

Za svou práci v exilu byl vyznamenán prezidentem České republiky Václavem Havlem řádem T.G. Masaryka.

Po vykonané práci odešel na zasloužený odpočinek do Prahy a při své opětovné návštěvě USA

byl 19. května 2001 povolán na věčnost.

Je pochován na klášterním hřbitově benediktinského opatství sv. Prokopa v Lisle.

Vzpomínkovou mši svatou budeme za něho obětovat v kostele České misie v Brookfieldu v neděli 21. května 2017 v 10.30 hod. dopoledne.

Děkujeme všem, kdo si na něho v modlitbě vzpomenou s námi

*Mons. Dušan Hladík
a přátelé z České Misie v Chicagu*

Úmrtní oznámení



S bolestí v srdci oznamujeme že nás navždy opustila naše drahá maminka, babička, prababička a teta, paní

Anna Šrotýřová

roz. Vítovcová

Její srdce dotlouklo 14. března 2017 ve věku nedožitých 97 let ve Zdikově na Šumavě, kde strávila posledních 12 let života. Před tím žila dlouhou dobu v Berwynu v USA.

Jménem pozůstalých:

Anunka a Donald

dcer a manžel (v Anglii)

Katherine, Kristine, Joseph
vnoučata

Kristopher, Cassie, Emily, Lyle, Jane
pravnoučata

Ivana, Hana a ostatní příbuzní v České republice

Vroucí vzpomínka



Letošního 30. května si připomínáme šesté výročí, kdy Pán života a smrti povolal na věčnost našeho milovaného manžela, tatínka, dědečka, bratra, švagra a strýce, pana

Ladislava Gajdu

Narodil se 26. června 1935 v obci Lanžhot nedaleko Břeclavi na jižní Moravě Františku Gajdovi a Marii roz. Škrobačkové. Měl ještě čtyři sourozence, sestry Boženu, Jiřinu a Marii a bratra Milana. V těžkých dobách po komunistickém puči 1948 byli nuceni s celou rodinou v roce 1950 opustit Československou republiku. Jeho otec pomohl nesčetnému množství lidí k útěku za hranice a byl při jedné z akcí zastřelen pohraniční stráží. Rodina Gajdova pobývala rok v uprchlickém táboře v Rakousku a za pomoci přátel se potom dostali do Kanady. Zde byl Ladislav nucen již od mladého věku 16 let těžce pracovat a pomáhat své mamince vydělávat na živobytí. Pracoval jako elektrikář u firmy Dehavyland a tato profese mu zůstala po celý život. V roce 1960 dostal nabídku na práci ve Spojených státech, kde pracoval jako elektrotechnik ve známé firmě Zenit, která vyráběla televizory. V roce 1961 se v Chicagu oženil s Věrou F. Kondrys a později měli tři děti, syny Františka a Milana a dceru Věru. Kromě své práce a rodiny měl také spoustu zálib. Byl dlouhá léta aktivním členem fotbalového klubu Sparta ABA Chicago, kde působil nejprve jako hráč a později jako trenér a funkcionář. Aktivně pracoval v Ústředně Moravských Spolků, kde zpíval, tancoval a po mnoho let vedl program Moravských dnů. Jeho odchod je pro tyto organizace trvalou ztrátou. Jeho láska, trpělivost a obětavost pro rodinu, přátele, fotbal a folklor zůstanou trvale nejen v srdci členů rodiny, ale též ve vzpomínkách široké krajanské veřejnosti. Ladislav Gajda byl též člověkem hluboce věřícím a praktikujícím katolíkem. Byl aktivním členem České katolické misie a se svou manželkou se velmi zasloužili o získání nového českého kostela v Brookfieldu a jeho rekonstrukci. Za celoživotní práci byl se svou manželkou vyznamenán v roce 2010 biskupem Mons. Petrem Esterkou medailí „Za službu církvi, vlasti a národu“. Zemřel tiše v odevzanosti do vůle Boží 30. května 2011. Je pochován na hřbitově Panny Marie Královny nebe v Hillside, kde očekává slavné vzkříšení.

Mši svatou za něho budeme obětovat

**v kostele Českých patronů v České misii v Brookfieldu
v neděli 4. června 2017 v 10.30 hod. dopoledne**

**Děkujeme všem, kdo si na něho vzpomenu
v modlitbě spolu s námi**

Věra Gajda, manželka

František Gajda, syn

Milan Gajda, syn s rodinou

Věra Návrat, dcera s manželem Miroslavem

Božena Bílek, sestra s rodinou

Jiřina Jelínek, sestra s rodinou

**Marie Kwilosz, švagrová s rodinou a ostatní příbuzní
v Americe, Kanadě a v České republice**

Vděčná vzpomínka



Se smutkem v srdci vzpomínáme na našeho milovaného tatínka, dědečka a pradědečka, pana

Jana Šrotýře

Zemřel 29. dubna 2003 ve věku 87 let.

Současně vzpomínáme na sestru, matku, babičku a prababičku, paní

Zlatavu Janu Dulski

Zemřela 17. dubna 1985 ve věku 44 let.

Žijete s námi ve vzpomínkách a s vděčností vzpomínáme na Vaši nekonečnou lásku k nám.

**Anne Samways, dcera a sestra s manželem Donaldem
Katherine, Kristine, Joseph, dcery a syn s vnoučaty**



**POSKYTUJEME ÚRAZOVÉ DŮCHODOVÉ, ZDRAVOTNÍ
A ŽIVOTNÍ ZABEZPEČENÍ**

**unions global company with 70 years
experience in protecting working families**

*no cost needs analysis and
another no cost benefits*

volejte 773.972.8800 nebo 708.415.0727

contact: ailife.eva@gmail.com

Zjevení Panny Marie ve Fatimě

Pokračování ze str. 2

2. zjevení – 13. června 1917

Lucie pokračuje: 13. června se v naší farnosti slavil svátek svatého Antonína. Okolo jedenácté hodiny jsem odešla z domu. šla jsem kolem stavení svého strýce, kde mě očekávala Jacinta s Františkem, a dala se s nimi cestou na Cova da Iria v očekávání touženého okamžiku. Doprovázelo nás mnoho lidí a dávalo nám tisíce otázek. Ten den jsem se cítila velice stísněně. Věděla jsem, že matka je zarmoucená. Chtěla mě za každou cenu přimět, abych, jak ona říkala, přiznala svou lež. Moje sestry byly na straně mé matky, a tak kolem mne vládlo ovzduší opravdového odsuzování a pohrdání.

Vzpomínala jsem tedy na uplynulé časy a tázala se: „Kde je teď něha, kterou pro mě měla moje rodina ještě před nedávnem?“ Mou jedinou úlevou byly slzy, které jsem před Bohem prolévala, nabízejíc mu tuto obět.

Když jsme se s Jacintou a Františkem a jinými lidmi, kteří zde byli, (ten den se na Cova da Iria shromáždilo asi 50 osob) pomodlili růženec, opět jsme spatřili záblesk světla, které se přibližovalo a které jsme nazývali „blesk“. Potom jsme spatřili nad oním dubem Naši Paní, přesně jako v měsíci květnu.

„Co si ode mne přejete?“ tázala jsem se.

„Chci, abyste sem přišli 13. příštího měsíce, abyste se denně modlili růženec a abyste se naučili číst. Pak vám řeknu, co si přeji.“

Žádala jsem jí o uzdravení jednoho nemocného.

„Obrátí-li se,“ odpověděla Naše Paní, „uzdraví se do roka.“

„Chtěla bych vás poprosit, abyste nás vzala do nebe.“

„Ano, Jacintu a Františka si vezmu brzo. Ale ty zde ještě nějaký čas zůstaneš. Ježíš tě chce užít k tomu, abych tvým prostřednictvím byla poznávána a milována. Chce ve světě založit uctívání mého Neposkvrněného Srdce.“

„Zůstanu zde tedy docela sama?“ Tázala jsem se ji zarmouceně.

„Ne, má dcero. Trpíš hodně? Neztrácej odvahu! Nikdy tě neopustím. Mé Neposkvrněné Srdce ti bude útočištěm a cestou, jež tě dovede až k Bohu.“



Kaple na Cova da Iria u Fatimy, v místě, kde se uskutečnilo pět zjevení Panny Marie

Ve chvíli, kdy řekla tato poslední slova, rozevřela ruce a už podruhé i nám vyslala onen záblesk nesmírného světla, které z ní vyzařovalo.

Viděli jsme se v něm jakoby ponoření v Boha. Pripadalo mi, že Jacinta a František jsou v části světla směřující k nebi a já v oné části, které se rozlévá po zemi. Po pravé ruce Naší Paní se objevilo Srdce obklopené trny, které jako by se do něho zabodávaly. Porozuměli jsme, že to je Mariino Neposkvrněné Srdce, uražené hříchy lidstva a žádající o nápravu.

V té době se farář naší farnosti dověděl, co se děje, a vzkázal mé matce, aby mě k němu přivedla. Matce se ulehčilo, neboť si myslela, že pan farář převezme za události sám odpovědnost.

Druhého dne jsem následovala svou matku, která mi po cestě neřekla ani slovo. Přiznám se, že jsem se chvěla očekáváním, co bude následovat. Při mši jsem Bohu nabídla své utrpení. Pak jsem přešla se svou matkou náměstí s kostelem a vystupovala po schodech na verandu farářova domu. Vystupující po prvních schodech, matka se ke mně obrátila a řekla mi: „Nemuč mě už! Řekni teď panu faráři, že jsi lhala, aby příští ne-

děli mohl v kostele říci, že všechno byla lež. Všichni ti lidé, kteří běží na Cova da Iria modlit se před dubem!“ Bez dalšího zaklepala na dveře. Přišla nám otevřít sestra dobrého faráře. Výslech byl velmi pečlivý, puntičkářský, dovolila bych si říci, že téměř trapný. Pan farář vynesl nade mnou malé pokárání těmito slovy: „Nezdá se mi, že by to bylo zjevení z nebes. Když se taková věc, jako je tato, přihodí, obvykle náš Pán žádá duše, s nimiž je ve styku, aby se se všim. co se děje, svěřily svému zpovědníku nebo svému faráři. Ale toto dítě naopak uhýbá, jak může. Mohlo by to být démonovo šálení. Uvidíme, jak to bude pokračovat. Budoucnost nám řekne, co si o tom máme myslet.“

Kolik mne tato úvaha stála utrpení, to ví jen náš Pán, neboť jen on sám může proniknout do soukromí našeho srdce. Začala jsem se tedy ptát sebe samotné, zda ony projevy nejsou dílem démona, který mě tímto způsobem chce zatratit.

3. zjevení – 13. července 1917

13. červenec se přiblížil a já se sama sebe tázala, půjdu-li tam. Myslela jsem si: „Je-li to démon, nač se na něj chodit dívat? Budou-li se mě ptát, proč tam nejdu, řeknu, že



Panoramatický pohled na baziliku Panny Marie Růžencové s přílehlou kolonádou a nádvořím ve Fatimě v Portugalsku, vlevo v popředí je kaple postavená na místě zjevení.

mám strach, že se nám tam zjevuje démon, a že právě proto tam nejdu. Ať si Jacinta s Františkem dělají, co chtějí! Co se mne týče, já se už na Cova da Iria nevrátím.“ Předse-
vzetí bylo učiněno a já byla pevně rozhod-
nuta, že ho dodržím. Dvanáctého července
odpoledne se začal shromažďovat lid, aby
přihlížel událostem příštího dne. Zavolala
jsem tedy Jacintu a Františka a oznámila jim
svoje rozhodnutí. Odpověděli mi: „My tam
rozhodně půjdeme. Ta Paní nás o to žádala.“
Jacinta byla na hovor s Paní připravena, ale
bylo jí líto, že tam nechce jít i já, a dala se do
pláče. S tím jsem je opustila a schovala se,
abych nemusela mluvit s lidmi, kteří mě
hledali a chtěli se mě vyptávat.

Když se nazítří přibližovala hodina od-
chodu, cítila jsem pojednou nutkání tam jít,
a to tak podivnou silou, že nebylo možné jí
vzdorovat. Vydala jsem se tedy na cestu a
zastavila se v domě strýcově, abych se po-
dívala, zda tu ještě je Jacinta. Našla jsem ji v
jejím pokoji s jejím bratrem Františkem, jak
klečí před postelí a pláče.

Odešli se mnou s rozjasněnými tvářemi.
Na cestě nás očekávali četní lidé a nahoru
jsme se mohli dostat jen s obtížemi.

Po našem příchodu na Cova da Iria jsme
se před dubem pomodlili růženec uprostřed
velkého davu lidí (ten den se tam shromáždilo
na 5 tisíc osob). Za chvíli jsme uviděli
záblesk známého světla, nad dubem pak
Naši Paní.

„Co si ode mne přejete?“ ptala jsem se.

„Chci, abyste sem přišli příští měsíc 13. a
abyste se denně modlili růženec na počest
Panny Marie Růžencové, a tak si vyprosili
světový mír a konec války, protože jen Ona
vám může přispět na pomoc.“

„Ráda bych vás poprosila, abyste nám
řekla, kdo jste a zda byste neudělala zázrak,
aby všichni uvěřili, že se nám zjevujete.“

„Chodte sem každý měsíc. V říjnu vám řek-
nu, kdo jsem a co si přeji a učiním zázrak,
který všichni uvidí, aby uvěřili.“

Ted' jsem přednesla Naši Paní několik pro-
seb; nevzpomínám si už jakých. Vzpomínám
si jen na to, že Naše Paní mi řekla, že je
třeba se modlit růženec, aby byly tyto mi-
losti během roku získány. A pokračovala:

„Obětujte se pro hříšníky a říkejte často,
zejména tehdy, činíte-li nějakou obět: - Ó,
Ježíši, to je z lásky k Tobě, za obrácení hříš-
níků a za nápravu hříchů spáchaných proti
Neposkvrněnému Srdci Mariinu.“

Jak říkala tato poslední slova, rozevřela ru-
ce stejně jako za dvou předchozích měsíců.
Záblesk z jejích rukou jako by pronikl zemí
a my jsme spatřili oceán ohně. V tomto ohni
byli ponořeni démoni a duše zatracených.
Ty byly jako průsvitné řezavé uhlíky, čemé
nebo bronzově zabarvené a měly lidskou
podobu. Vznášely se v tomto žáru, zmítaly
se mezi plameny, které z nich samotných
šlehalo s mračny dýmu a na všech stranách
padaly zase zpátky, podobny jiskrák při
velkých požárech, bez tíhy a rovnováhy, s
velikým křikem a řevem bolesti a zoufalství,
který naháněl strach a hrůzu. Démoni se od
lidí odlišovali hrůznými a odpuzujícími po-
dobami neznámých a zvláštních živočichů,
ale přitom průhledných a podobajících se
řezavým uhlíkům.

Poděšení a jakoby prosíce o ochranu, po-
zvedli jsme oči k Naši Paní, která nám s
dobrotivostí a smutkem řekla: „Viděli jste
peklo, kam jdou duše ubohých hříšníků. To k
jejich záchraně chce Bůh na světě založit

uctívání mého Neposkvrněného Srdce! Bu-
dete-li konat, co vám řeknu, mnoho duší se
zachrání a budete mít mír. Válka se schyluje
ke konci.

Nepřestanete-li však urážet Boha, za pon-
tifikátu Pia XI. začne další, horší. Až spatříte
noc ozářenou neznámým světlem, vězte, že
to je ono velké znamení, že Bůh hodlá potře-
stat svět za jeho zločiny válkou, hladem a
pronásledováním církve a Svatého Otce.

Abych tomu zabránila, přijdu a budu po-
žadovat, aby Rusko bylo zasvěceno mému
Neposkvrněnému Srdci a aby každou první
sobotu v měsíci byla činěna smírná svatá
přijímání. Splníte-li mé přání, Rusko se
obráti a budete mít mír. Ne-li, Rusko rozšíří
své bludy po celém světě a nastanou války a
pronásledování církve. Mnoho dobrých bu-
de umučeno, Svatý Otec mnoho vytrpí, Čet-
né národy budou zničeny. Nakonec moje Ne-
poskvrněné Srdce bude triumfovat. Svatý
Otec mi zasvěti Rusko, to se obrátí a světu
bude na určitý čas přiznán mír. V Portu-
galsku bude dogma víry stále zachováno.

Toto neříkejte nikomu. Františkovi ano, to-
mu to můžete říci. Když se budete modlit
růženec, říkejte po každém desátku: O, můj
Ježíši, odpusť nám naše hříchy, uchraň nás
pekelného ohně a přiveď do nebe všechny
duše, zvláště ty, které tvého milosrdenství
nejvíce potřebují.“

Následoval okamžik mlčení a já se ze-
ptala: „Nic jiného po mne nežádáte?“

„Ne! Dnes po tobě nic jiného nežádám.“

A jako obvykle se Naše Paní zvolna vzne-
sla směrem k východu a zmizela v ne-
smírném prostoru oblohy.



Socha Panny Marie ve Valinhos u Fatimy, která připomíná 4. zjevení – 19. srpna 1917

Díky Bohu toto zjevení rozptýlilo mraky v mé duši a já jsem opět našla mír. Ale když má ubohá matka viděla, jak odevšad přichází mnoho lidí, rmoutila se stále víc.

Několik dní poté můj strýc a můj otec obdrželi příkazy úřadů, aby se dostavili ke správci okresu následujícího dne ve stanovenou hodinu. Můj otec měl přivést mne a můj strýc Jacintu a Františka. Sídlo správy je ve Villa Nova de Ourem, ve vzdálenosti pěti mil. To byla pro tři děti jako my pořádně velká cesta. Jediným způsobem cestování pro nás tehdy bylo jít pěšky nebo jet na oslu. Můj strýc ihned odpověděl, že on sám se sice dostaví, ale své děti nepřivede. V mé rodině soudili jinak: „Naše dcera půjde, je na ní, aby se zodpovídala. Lhala-li, bude jen dobře, bude-li potrestána!“

Druhého dne velmi brzy ráno mě posadili na oslici, s níž jsem během cesty třikrát spadla, a odjela jsem, doprovázena otcem a strýcem.

Na okresní správě jsem byla vyslýchána samotným správcem v přítomnosti otce, strýce a jiných pánů, které jsem neznala. Správce chtěl vši mocí, abych mu prozradila tajemství a slíbila, že se už na Cova da Iria nevrátím. Když toho dosáhl, nešetřil sliby ani hrozbami. Když viděl, že ničeho nedosáhl, propustil mě s prohlášením, že svého dosáhne určitě, i když mě to mělo stát život.

V naší rodině však byla ještě jiná příčina k trápení, za kterou, jak se říkalo, jsem byla zodpovědná. Pozemek na Cova da Iria patřil mým rodičům. V dolní části byl kus velké úrodné země, kde se pěstovalo hodně kukuřice a zeleniny. Na svazích byly olivy a duby. Jenomže jakmile sem začali chodit lidé, nemohli jsme zde už nic pěstovat. Všechno rozdupalí. Mnozí přijeli s povozy a zvířata snědla a zničila, co vůbec zůstalo. Matka nad touto ztrátou bědovala a říkala mi: „Až budeš chtít jíst, běž o to požádat tu Paní!“ Mé sestry dodávaly: „Ty teď budeš jíst pouze to, co bude vypěstováno na Cova da Iria!“

To všechno mi působilo takové utrpení, že jsem se už neodvazovala vzít ani kousek chleba k jídlu. Matka, aby mě přinutila říci pravdu, jak říkávala, častokrát se o to pokoušela s použitím polena na otop nebo hole od koštěte.

4. zjevení – 19. srpna 1917

Nadešel 13. srpen. Od svítání lidé přicházeli ze všech stran. Všichni nás chtěli vidět, dotazovat se nás, přednášet nám své prosby, abychom je vyřídili Přesvaté Panně. Mezi rukama všech těch lidí jsme byli jako míček, kterým si mezi sebou pohazují kluci. Každý nás táhl na svou stranu a kladl nám svou otázku, aniž by nám dal čas, abychom vůbec někomu odpovídali. Doprostřed všeho tohoto rozruchu padl rozkaz pana správce, abych přišla do domu své tety, kde mě očekává. Dovedl mě tam můj otec, který obdržel uvedený rozkaz. Když jsem přišla, našla jsem správce v místnosti s mými příbuznými. Zde nás vyslýchali a opět se nás snažil přimět, abychom mu prozradili tajemství a slíbili, že se už na Cova da Iria nevrátíme. Protože neuspěl, dal rozkaz, aby nás otec se strýcem zavedli do domu pana faráře. - Potud vyprávění samotné Lucie.

Podle svědectví jiných osob se pak odehrála věc téměř neuvěřitelná: Správce vylákal děti do svého vozu, odvezl je do okresního města, tam děti uvěznil, aby z nich vynutil tajemství. Bylo na ně užíváno nátlaku, pohrůzek i slibů, ale děti tajemství nevyzradily. Dle pozdějšího Luciina svědectví došlo k této trapné scéně: Rozzuřený správce v přítomnosti dětí nařídil, aby byl roztopen veliký kotel plný oleje, načež děti ponechal o samotě v zamčené místnosti. Po chvíli dovnitř vešel s četníkem, který brutálně uchopil Jacintu za paži a pohrozil jí, že nesvěří-li mu tajemství, bude hozena do kotle a



Nejznámější obrázek tří pasáček - vizionářů z října roku 1917.

Zleva: Lucie, František a Jacinta

usmažena. Dítě však tajemství neprozradilo. Bylo tedy násilím odvečeno do místnosti s kotlem plným vařícího oleje. Totéž se vzápětí opakovalo s Františkem.

„Byla jsem přesvědčena,“ prohlásila později Lucie, „že ten muž nemluví do větru a že všechno tím pro nás končí. Neměla jsem však strach a odevzdala jsem se Svaté Panně.“

Během tohoto dobrodružství, které nicméně skončilo dobře, děti litovaly jediného - že zmeškaly schůzku se svou Paní. Svatá Panna je však odškodnila.

Zjevila se jim následující neděli 19. srpna místo v dolině Iria v blízkém Valinhos. Připomněla jim, aby nezmeškaly další schůzku, blahopřála jim za jejich statečnost a slíbila jim, že 13. října uvidí svatého Josefa s Božským Dítětem žehnajícím světu, Pannu Marii Růžencovou a Pannu Marii Bolestnou. Na dotaz, co s penězi, které tam lidé nechávají, dostali odpověď, aby se nechala udělat dvojce nosítka pro slavnost růžencové Panny Marie a zbytek sloužil na stavbu kaple.

Matka Boží se loučila slovy: „Modlete se, hodně se modlete a přinášejte oběti za hříšníky, neboť mnoho duší přichází do pekla, protože se za ně nikdo neobětuje a nemodlí.“

5. zjevení – 13. září 1917

Páté zjevení se událo 13. září za přítomnosti asi 25 tisíc osob. Lucie, František a Jacinta se museli protlačit zástupem, z něhož na ně lidé volali prosby. U dubu se s nimi začali modlit růženec. Svátá Panna přišla a mezi jiným opět zdůraznila důležitost růžencové modlitby a připomněla schůzku 13. října, při níž přítomní poutníci spatřili veliký zázrak. Paní také pochválila děti za jejich oběti ale stanovila jim hranice pro jejich askezi s provazem. Děti totiž začaly nosit kolem těla utažený provaz a dokonce s ním i spávaly. Na různé prosby odpověděla, že některé splní, některé ne. Pak se začala vznášet. Mnoho účastníků tohoto zjevení zpozorovalo, jak se od východu vynořil světelný kotouč a na konci zjevení zmizel směrem k slunci.



V den posledního zjevení 13. října 1917 se ve Fatimě shromáždilo na 70 tisíc lidí

6. zjevení – 13. října 1917

Šestámu zjevení 13. října byly přítomny davy lidí, jejichž počet se odhaduje na padesát až sedmdesát tisíc. Od samého rána silně pršelo. K polednímu se v zenitu objevilo slunce podobající se stříbrnému kotouči. Pojednou Lucie vykřikla:

„Ticho! Ticho! Naše Paní přichází.“

Lucie pak přítomné poutníky požádala, aby zavřeli deštníky, což bylo ihned učiněno. Lucie se pak Zjevení otázala, kdo je a co si přeje.

„Chci ti říci, že jsem Panna Maria, Královna svatého růžence. Je třeba, abyste se denně modlili růženec. Ať se zde postaví kaple k mé úctě. Válka spěje ke konci, vojáci se brzy vrátí domů.“



13. října 1917 od samého rána silně pršelo.

„Ráda bych vám předložila mnoho proseb,“ řekla Lucie. „Chtěla byste mi říci, zda je vyslyšíte?“

„Některé ano, některé ne. Je třeba, aby se lidé napravili a činili pokání, necht' přestanou urážet našeho Pána, který je už tolik urážen! Napraví-li se lidé, válka skončí.“

Pak rozevřela ruce a nechala je ozářit paprsky slunce. Zatímco se vznášela, zazářilo její světlo proti slunci. V tom okamžiku Lucie vykřikla: „Odchází... Ona odchází... Pohleďte na slunce!“

V té době nastal **sluneční zázrak**. Ustal déšť, roztrhly se mraky a ukázal se sluneční kotouč. Náhle se slunce začalo chvět a konat překotné pohyby, až se konečně roztočilo kolem své osy jako ohnivý disk a na všechny strany vysílalo světelné paprsky měnících se barev, které lidi i věci kolem střídavě zabarvovaly do žluta, zelena, červena, modra a fialova. Tento fenomén trval asi dvě až tři minuty, pak se podobně opakoval ještě dvakrát, ale se stále zářivějším účinkem. Náhle se slunce jako by odpoutalo od oblohy a nepravidelnými skoky se přibližovalo k zemi a padalo na přítomné, zatímco oni současně pociťovali silné oteplování. Zástup byl nejvyšší měrou vzrušen. Lidé padali na kolena do bláta a vzbuzovali lítost nad svými hříchy. Slunce se však zastavilo a stejně podivně se vrátilo k zenitu



Jacinta s věnečkem na hlavě při slunečním zázraku 13. října 1917 ve Fatimě

a tam nabylo obvyklou podobu, zatímco zástupy přihlížejících se probraly ze svého ohromení a mocně zazpívaly Credo (Věřím v Boha) k Boží oslavě.

Zatímco poutníci pozorovali sluneční úkaz, tři malí vizionáři měli svoje slíbené vidění. Poté co Paní zmizela v nekonečné dáli oblohy, spatřili vedle slunce sv. Josefa s Ježíškem a Naši milou Paní v bílém šatě s modrým pláštěm. Sv. Josef žehnal svět a rukou dělal kříž. Potom uviděli Pana Ježíše a Pannu Marii Bolestnou. Pán Ježíš žehnal svět stejným způsobem jako sv. Josef. A nakonec uviděli Paní jako Pannu Marii Karmelskou.

Sluneční zázrak, trvající asi 10 minut, vidělo na 70 000 lidí nejen nad místem samotným, ale i ve vzdálenosti více kilometrů. Součástí zázraku bylo však ještě jedno překvapení: teprve dodatečně si davy poutníků uvědomily, že jejich šaty jsou dokonale suché, přestože celé odpoledne silně pršelo a zázraku přihlíželi všichni se zavřenými deštníky.



Budoucí svatí Jacinta a František Martovi

Jak Maria předpověděla, oba sourozenci Martovi skutečně brzy zemřeli, a to po velkém utrpení, ale zcela odevzdání do Božích rukou: František 4. dubna 1919 a Jacinta 20. února 1920. Dne 13. května 2000 byli oba papežem sv. Janem Pavlem II. ve Fatimě blahověstěni a jejich svatořečení se má uskutečnit při návštěvě papeže Františka ve Fatimě 13. května tohoto roku.

Lucie se stala řeholnicí a měla ještě řadu vidění Panny Marie, Pána Ježíše i nejsvětější trojice. Ta nejdůležitější byla v roce 1925, 1929 a 1931. Zpravidla je sdělovala svému zpovědníku a představené. Také postupně odhalovala svěšená tajemství. (Tomuto tématu se budeme věnovat příště.) Lucie zemřela 13. února 2005 ve věku 97 let. Nyní probíhá proces jejího blahověstění.

Zpracováno podle:

František Press: Maria – Mariánská zjevení a poselství lidem 20. století
<http://www.cm-fatima.cz/>

Zjevení Panny Marie ve Fatimě

Zázrak, který je zdokumentován a viděly jej tisíce lidí



Stránka z novin Ilustração Portuguesa ze dne 29. října 1917, která ukazuje, jak lidé přihlížejí slunečnímu zázraku ve Fatimě během zjevení Panny Marie 13. října.

Všechno do sebe zapadá!

Při zjevení Panny Marie v portugalské Fatimě se 13. října 1917 Slunce nejprve začalo otáčet kolem své osy a vystřelovalo paprsky různých barev. Potom najednou začalo padat dolů, napřed pomalu, potom prudce. Všichni to viděli. I ti nevěřící.

Před tím dne 13. května 1917, kdy Portugalsko již bylo ve válce (vstoupilo do ní roku 1916 na straně Anglie a Francie), papež Benedikt XV. vydal mírové poselství válčícím státům, kde naléhavě žádal ukončení bojů. Nikdo z politiků na jeho slova nereagoval, pouze jeden jediný, a sice rakousko-uherský císař bl. Karel Habsburský.

Téhož dne, téhož roku 13. května 1917 se na dubu v Cova da Iria ukázala nějaká krásná paní a děti se jí ptaly, kdo je a co si žádá.

Řekla, že přichází z nebe a že jim řekne své jméno 13. října, pokud budou chodit poctivě každého 13. dne v měsíci tady na toto místo. Děti si nejprve slíbily, že budou mlčet, ale neudržely tajemství. Jacinta o tom

první doma řekla, takže se to rozšířilo. Rodiče šli samozřejmě na faru a místní farář zaujal opatrný postoj, těžko předpokládat, že by mohl zaujmout jiný. Varoval, že může jít i o mámení zlého ducha.

Tou tajemnou paní byla Panna Maria, Královna svatého růžence.

Tři tajemství

13. června 1917 zjevila Panna Maria tzv. první tajemství, kdy sdělila dětem jejich životní osudy. 13. července 1917 jim ohlásila druhé a třetí tajemství. Druhému tajemství předcházela vize pekla. Panna Maria potom řekla: „Viděli jste peklo, do kterého se dostávají ubohé duše. Aby se zachránily, chce Bůh zavést ve světě pobožnost k mému Neposkvěnému Srdci. Jestli se udělá, co vám ukážu, budou mnohé duše zachráněny a svět se dočká míru. Válka se blíží ke konci, ale jestli lidé nepřestanou urážet Pána Boha, neuplyne dlouhá doba a začne nová válka, ještě strašnější než tato. To se stane za pontifikátu Pia XI. Když jednou v noci uvidíte neznámé světlo, vězte, že je to Boží znamení, a že se blíží potrestání světa za mnohé zločiny: Válka, hlad, pronásledování církve a Svatého Otce.“

Zasvěcení Ruska

Aby se tomu zabránilo, chci vás poprosit, aby Rusko bylo zasvěceno mému Neposkvěnému Srdci, a aby bylo zavedeno smírné svaté přijímání na první sobotu v měsíci. Budou-li mé prosby splněny, Rusko se obrátí a nastane mír. Jestli ne, Rusko své omyly ve světě ještě rozšíří, vyvolá nové války a pronásledování církve, mnohé národy budou zničeny, dobří budou mučeni a Svatý Otec bude mnoho trpět. Nakonec, ale bude mé Neposkvěné srdce triumfovat, Svatý Otec mi zasvěti Rusko, které se obrátí a daruji světu období míru a pokoje. Portugalsko si zachová pravou víru.“

Vše se splnilo

Zároveň také Panna Maria vyzvala vizionáře aby, když se modlí svatý růženec, přidávali vždycky na konci každého desátku

ono známé „Pane Ježíši odpusť nám naše hříchy, uchraň nás pekelného ohně a přiveď do nebe všechny duše, zvláště ty, které tvého milosrdenství nejvíce potřebují.“ Je tedy dobré vědět, že tento dovětek ve svatém růženci, který se modlíme, je tzv. „Fatimská vložka“. Bylo to přání Panny Marie. Všechno, co Panna Maria prokokovala, se splnilo do posledního detailu. Za pontifikátu Pia XI. skutečně vypukla druhá světová válka. V době Fatimského zjevení byl papežem Benedikt XV., nebyl to ještě Pius XI.

Druhá světová válka fakticky započala vstupem wehrmachtu do Rakouska, tzv. anšlusem, tedy připojením Rakouska k Německé říši, což se stalo 11. března 1938. V únoru se objevila na obloze tajemná záře, něco jako polární, ale v době, kdy žádná polární záře vůbec neměla být, kdy astronomové s ní nepočítali. Všechno do sebe zapadá.

Panna Maria také předpověděla, že Portugalsko bude uchráněno válečných hrůz, což se také stalo. Portugalsko nebylo nacistickým Německem ani žádnou jinou mocností obsazeno a zůstalo neutrální a svobodné.

Děti zůstaly pevné

11. srpna 1917 nařídila policie rodičům vizionářů, aby je přivedli na stanici. Velitel dos Santos, shodou okolností se jmenoval stejně jako otec vizionářky Lucie, je nařídil zavítat a s dětmi vedl výslech. To, že se zjevuje dětem Panna Maria, se rozneslo mezi lidem, což nemohla zednářská moc potřebovat. Proto chtěli po dětech, aby buď vše odvolaly a prohlásily, že si to vymyslely, nebo jim řekly všechna tři tajemství. Panna Maria je vyzvala, ať tajemství neřekají, že jim dá vědět v pravý čas, kdy je mají zveřejnit. Když děti zůstaly pevné, tak náčelník dos Santos pohrozil, že je odsoudí k smrti a vhodí do vařícího oleje. Dokonce sehráli nechutnou komedii, kdy je formálně odsoudili k smrti a řekli, že vedle už se olej vaří, nejprve odvedli Františka a potom Lucii a Jacintu. Přesto děti zůstaly pevné a prohlásily: Raději podstoupíme smrt, než bychom zradily Pannu Marii a Pána Ježíše.



Časopis Life 12. května 1952 pulikoval originální fotografii slunečního zázraku ve Fatimě, kterou rok před tím zveřejnil Vatikán ve svém listě L'Osservatore Romano

Toto je jeden z velmi důležitých dokladů pravosti Fatimského zjevení, neboť tam, kde jsou zjevení falešná, vizionáři nakonec zaváhají a začnou se všelijak vykrucovat, nebo dávají najevo strach. Tyto děti však, František měl pouze šest roků, přesto byly ochotny raději zemřít, dokonce strašnou smrtí, což svědčí o jasném nadpřirozeném původu tohoto zjevení. Záměr policejní moci ovšem byl, aby děti zůstaly 13. srpna ve vězení na policejní stanici, aby ten den nedošlo ke zjevení Panny Marie. Teprve potom je pustili, ovšem děti 19. srpna Pannu Marii opět uviděly. Matka Boží jim řekla: „Ano, já vím, co se vám stalo a proto ten zázrak, který chci udělat, aby ho všichni viděli, bude menší, nebude tak velký. Chtěla jsem, aby ten zázrak byl velký, ale bude menší, protože vám bylo ublíženo“.

13. září, to už bylo ve Fatimě hodně lidí, dokonce se šel podívat i generální vikář z města Leiria, což byla diecéze, pod níž Fatima spadala, někteří z přítomných viděli, jak slunce najednou jakoby spadlo dolů a zase se vzneslo. To byla předzvěst toho, co mělo následovat 13. října. Viděl to i sám generální vikář, který o tom později vydal svědectví.

13. října 1917 – slíbený zázrak

Ovšem vizionáři a jejich rodiny byli ve velmi obtížném postavení, protože zednářský tisk spustil proti nim pomlouvačnou kampaň, která byla potažmo zaměřena i proti katolické církvi. „Je to všechno podvod a uvidíte, bude brzy odhalen. 13. října má

být zázrak, ale k žádnému nedojde. Uvidíte, přijďte tam.“ Tak psaly všechny listy, katolický tisk nebyl tenkrát povolen, veškerá média v Portugalsku byla pod vlivem svobodných zednářů a ti všichni mluvili o podvodu. Udělali věci samé, byť nechtěně, dobrou službu, protože vyzvali i nevěřící obyvatelstvo, aby tam šlo: „Poznáte, jaké to bude fiasko.“ Vizionáři i jejich rodiče měli strach. Co když k žádnému zázraku nedojde? Potom budeme souzeni pro podvod a vydáme se na posměch nejen celé vesnici, ale i celému Portugalsku. Proto tam šly děti 13. října s velkým napětím. Zrovna lilo jako z konve, ale ze všech stran příjížděly obrovské davy, takže se tam nakonec sjelo podle různých odhadů 70 až 100 tisíc lidí.

Sluneční zázrak

K zázraku skutečně došlo, Panna Maria se zjevila opět tradičně na dubu a řekla Lucii, ať vyzve všechny, aby si stáhli deštníky. Rozestoupilo se náhle nebe, mraky šly od sebe a všichni uviděli slunce. To se nejprve začalo otáčet kolem své osy a vystřelovalo paprsky různých barev. Potom najednou začalo padat dolů, napřed pomalu, potom prudce, takže lidé se lekli. Všichni to viděli, i ti nevěřící. Bylo tam mnoho obrácení, i ateisté, kteří se celý život rouhali Pánu Bohu, najednou začali volat: „Pane, smiluj se nade mnou, smiluj se.“ Mysleli si, že přichází konec světa.

Poté nastoupil další zázrak, o kterém se příliš nemluví. Ti lidé, kteří tam šli, byli promočení deštěm. Najednou bezprostředně potom, co se slunce vrátilo na oblohu, ucítili, že jejich oděv je úplně suchý, jako by vůbec nepršelo.

Nakonec musel zednářský tisk kapitulovat. I ten největší a nejrozšířenější deník „O Século“, který byl naprosto nevybíravý ve štvanicích proti katolíkům, najednou začal psát objektivně, že zde došlo skutečně k nevysvětlitelnému jevu a popsal celý ten sluneční zázrak tak, jak proběhl, protože redaktoři tohoto deníku, kteří tam byli přítomni, viděli totéž, co ostatní.

Svědci zázraku

Americký spisovatel John Haffert v roce 1960 si dal tu práci a navštívil většinu tehdy ještě žijících svědků fatimského zázraku. Ještě jich žily stovky a všichni vypovídali úplně přesně totéž. I ti, kteří byli nevěřící, i ti, kteří se neobrátili. Bylo tam mnoho lidí, kteří viděli zázrak, a přesto se nestali katolí-



Jedna z dalších dochovaných fotografií slunečního zázraku ve Fatimě, který se udál 13. října 1917

ky. Pán Ježíš řekl: „...i kdyby někdo z mrtvých vstal, tak neuvěří...“. Kdo uvěřit nechce, kdo má bytostný zájem neuvěřit, tomu nepomůže, i kdyby viděl stovky zázraků. Tak i ti redaktoři, kteří nakonec museli psát, jak to skutečně bylo, se ve své většině neobrátili, zůstali nadále nevěřícími a znovu později ve svých článcích proti církvi a katolíkům štváli.

Nicméně, kdo se na to objektivně podívá a v hlavě si vše náležitě srovná zdravým rozumem, musí nutně uznat, že tady k zázraku došlo. Tento sluneční zázrak nemá v minulosti obdoby a navíc byl zdokumentován, protože se jej podařilo celé řadě lidí, kteří tam měli fotoaparáty, vyfotit. Existovalo kolem 1000 snímků, ovšem za zednářského režimu bylo skoro všechno zničeno. Dodnes existuje pouhých 13 snímků tohoto slunečního zázraku.

Pravé náboženství

Později se objevily pokusy interpretovat to přirozeně, že prý došlo k nějaké písečné bouři v severní Africe, která je nedaleko od Portugalska, a že vítr zavál písek až tam a to prý vytvořilo takovýto jev, kdy se zdálo v té písečné bouři, že jde o padající slunce. Jenže pokud by to bylo pravdou, tak by se tam musela nalézt zrnka písku, jenže nic takového se tam nenašlo.

Nikdo neoddiskutuje, že se jednalo opravdu o zázrak, o mimořádný, lidsky nevysvětlitelný úkaz. A když to dáme do souvislosti s výzvami Panny Marie k obrácení, k pokání, tak je to jednoznačným potvrzením naší katolické víry a toho, že náboženství, ve kterém jsme byli vychováni nebo které jsme přijali, je náboženstvím pravdivým a pravým.

Radomír Malý

<http://protiproud.parlamentnilisty.cz>

MLADÝM



Kostel sv. Martina v Martinčeku zasazený
v nádherné přírodě slovenských hor

Boží pomoc pro ztracené v podzemní temnotě

Tento příběh se udál před více než půl stoletím ve vesničce Martinček na Slovensku. Martinček je malá vesnička nacházející se v malebné přírodě okresu Ružomberok. Náš příběh vypráví o tom, jak byli tři mladí muži díky svým modlitbám zachráněni ze spleť podzemních chodeb nacházejících se v blízkosti této vesnice.

V roce 1950 se tři přátelé z Prahy rozhodli, že si udělají výlet na Slovensko. Jejich výprava je zavedla až do zmiňované vesnice Martinček. Při procházkách po malebných loukách, které se rozkládaly, kam až oko dohlédlo, objevili vstup do jeskyně. Nebyli to žádní profesionální a zkušení speleologové, proto s sebou neměli žádné speciální vybavení. V batohu měli kromě jídla a pití jen pár svíček a balíček sirek. Každý z nich si vzal do ruky jednu svíčku, kterou si před jeskyní jeden od druhého zapálili. Vstoupili do jeskyně, kde je okamžitě pohltila naprostá temnota. Před nimi se rozprostíralo nekonečné ticho a jak postupovali vpřed, zmizelo i poslední denní světlo, které vyzařovalo z vchodu do jeskyně. Jejich jediným osvětlením byly tři plápolající svíčky, které pevně tiskli v rukou. Našlapovali velmi pomalu a opatrně, podlaha jeskyně byla studená a vlhká. Návštěvníci byli dokonale pohlceni všudypřítomným tichem a klidem jeskyně.

Postupovali opatrně hlouběji do jeskyně, šli v zástupu, jeden za druhým. Najednou poslednímu z nich po mokré a kluzké podlaze jeskyně ujela noha, v posledním momentě se ještě stačil rukou zachytit stěny, aby neupadl zcela. Prudký a nečekaný pohyb ale způsobil, že mu zhasla svíčka. Zavolal

tedy na své přátele, kteří byli kousek před ním, aby na něho počkali a došel k nim. Když byla celá skupinka opět pohromadě, vyrazili dále. Po několika krocích se cesta v jeskyni začala zužovat, dokud v cestě nestál pouze malý otvor, do kterého se dospělý člověk vešel jen s vypětím všech sil. První z nich se vydal na průzkum a otvorem prolezl první. Jako druhý otvorem prolézal ten, jehož svíčka již zhasla. Poslednímu v řadě, který byl největší, se otvorem prolézalo nejhůře. Asi v polovině otvoru se náhle zasekl a začal volat o pomoc. Přátelé ho chtěli vytáhnout za ruce, ale jakmile se k němu naklonili a tahali ho, vypadla mu z ruky svíčka, zhasla a s hlasitým zaduněním se kutálela někam hluboko do jeskyně. Když se přátelé vzpamatovali a rozhlédli se okolo, zjistili, že se před nimi rozprostírá jezírko, jehož hladina se třpytila i ve slabém svitu poslední rozsvícené svíčky. Přátelé byli tou krásou zcela ohromeni. Jeden z nich zakřičel a ozvěna nesla jeho hlas dál a dál. Najednou se ale tím nenadálým hlukem a světlem probudili netopýři a začali létat po jeskyni. Naši přátelé se polekali a začali se po netopýrech ohánět tak nemotorně, až i poslednímu z nich zhasla svíčka.

Ocitli se v naprosté tmě, zcela ochromeni svým strachem, který každou vteřinou stále narůstal. V jeskyni se rozhostilo strašlivé ticho, ve kterém byl slyšet jen vyděšený dech návštěvníků a zrychlený tlukot jejich srdcí. Když se trochu uklidnili, jednoho z nich napadlo, že mají v batohu sirky a mohli by si alespoň jednu svíčku znovu zapálit. Vyndal tedy z batohu sirky a škrtl. Vyletěla malinká jiskřička, která v okolní temnotě okamžitě zhasla, druhý pokus také nebyl úspěšný a ani ty další ne. V jeskyni panovala studená vlhkost, díky které krabička sirek rychle navlhla. Když se nepodařilo zapálit svíčku ani poslední sirkou, naši přátelé opět zcela propadli panice. Začalo jim docházet, že nikdo neví, kde jsou, proto je nikdo nebude hledat a nikdo je nepříjde zachránit. Uvědomili si, že v jeskyni mohou zůstat navěky a už nikdy neuvidí sluneční svět.



Vstup do Liskovské jeskyně nedaleko Martinčka



Nejprve vše šlo vesele a hladce

Seděli, mlčeli a každý z nich se oddával svým vlastním myšlenkám. Jednomu z nich se náhle v paměti vybavila jeho babička, se kterou trávil jako malý chlapec hodně času. Babička byla velmi zbožná žena, která se pravidelně modlila a chodila do kostela. Občas s sebou v neděli brala i svého psa a učila ho, jak se má modlit. A právě na tuto modlitbu si ve chvílích největší beznaděje vzpomněl. Roztřeseným hlasem promluvil na ostatní a navrhl jim, aby se společně modlili, jelikož v jejich situaci jim může pomoci pouze Bůh. Ostatní dva mu ale namítli, že žádnou modlitbu neznají a modlit se neumějí. Navrhli ale, že mohou modlitbu opakovat. A tak začali. Nejprve všichni společně udělali znamení kříže a nejistým hlasem pronesli: „Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Amen.“ Následně se začali modlit

jedinou modlitbu, kterou si první z nich byl schopen vybavit: „*Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvět' se jméno tvé. Přijď království tvé. Buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Amen.*“ Tuto modlitbu se modlili znovu a znovu, jejich roztřesené hlasy postupně nabíraly na síle a důrazu, jejich myšlenky se soustředily pouze na slova, která pronášeli.

Po nějaké době, která jim všem připadala jako celá věčnost, uslyšel jeden z nich podivný zvuk. Zpozor-

něl a upozornil ostatní. Ti nic neslyšeli a modlili se dál. Po nějaké době se zvuk opakoval. To už ho ale slyšeli i ostatní dva. Přestali se modlit a snažili se soustředit na to, odkud zvuk vychází a co to vlastně je. Poznali, že zvuk pravděpodobně vychází seshora jeskyně a uvědomili si, že onen zvuk je zvonění zvonečků, které mají ovce na pastvě umístěné na krku. Zaradovali se, neboť jim došlo, že nad jejich hlavami je louka a na té louce jsou ovce. Neměli přehled o čase, ale věděli, že ovčák bude v podvečer své stádo kontrolovat. Začali tedy křičet o pomoc. Nikdo na jejich volání neodpovídal, až najednou uslyšeli lidský hlas. Začali křičet ještě víc a hlas z druhé strany se k nim přibližoval, až ho slyšeli zcela zřetelně. Pasáček ovcí jim slíbil, že jakmile se postará o ovce a zažene je do bezpečí, poběží do vesnice a přivolá pro ně pomoc.

Jak ovčák slíbil, tak také udělal a na místo, kde zaslechl hlasy uvězněných v podzemí, přivedl pomoc z vesnice. Místní jeskyni dobře znali a podařilo se jim na okraji louky najít malý otvor, kterým mohli do jeskyně spustit lano. Otvor byl sice malý, ale podařilo se jím vytáhnout všechny tři zcela vyčerpané přátele. Ti okamžitě začali vesničanům za svou záchranu děkovat a znovu v modlitbách děkovali Bohu, který je zachránil.

Po návratu do Prahy každý z přátel vyhledal v místě svého bydliště nejbližší farnost a sdělil, jaký příběh má za sebou. Od té doby všichni tři zachránění navštěvovali bohoslužby pravidelně a svůj příběh vyprávěli všem. Každý den děkovali Bohu za svou záchranu a po zbytek svého života ho oslavovali a chválili.

*Vyprávění Slávky Veselé
zapsala Jana Korečková*

Nádherné krápníkové útvary
v Liskovské jeskyni

S Boží pomocí nakonec zachránění

Český právník Vám radí (4)

JUDr. Jaroslav Horký z Prahy odpovídá na dotazy krajanů ve světě

12. Mám ideální spoluvlastnický podíl na nemovitosti o velikosti ideální 1/2. Jedná se o dům, ve kterém jsou tři samostatné byty. Zbytek nemovitosti vlastní vzdálení příbuzní. Požádala jsem je, aby mi dali klíče k domu a k jednomu z bytů, ale příbuzní mi odmítli umožnit, abych obývala jeden ze tří bytů. Tito lidé užívají celou nemovitost sami a nechťejí mě pustit dovnitř ani mi nic neplatí. Co mám dělat?

Obráťte se okamžitě na advokáta znalého této problematiky. Ten se seznámí s celým případem a navrhne řešení, jak máte dále postupovat. Za užívání části nemovitosti, která je ve Vašem vlastnictví, by měli ostatní spoluvlastníci platit nájem. Pokud je možné pronajmout dům za cca 20 000 Kč, máte jakožto vlastník id. 1/2 nárok na 10 000,- Kč.

Ostatní spoluvlastníci nemají právo rozhodovat bez Vašeho souhlasu o tom, že budou užívat celou nemovitost. Nemovitost tedy užívají bez tzv. právního titulu a dopouštějí se bezdůvodného obohacení. To znamená, že po těchto spoluvlastnících můžete požadovat nájemné za Váš podíl 3 roky zpětně, tj. 36 měsíců x 10 000,- Kč.

13. Mám podíl na nemovitosti a chtěla bych ho prodat. Jak mám postupovat?

Od roku 2018 bude opět zavedeno předkupní právo spoluvlastníků. To znamená, že nejdříve se musíte obrátit na spoluvlastníky nemovitosti a nabídnout jim k odkupu svůj podíl za cenu, za kterou chcete nemovitost prodávat. Pokud byste tak neučinil, hrozí, že se bude spoluvlastník domáhat u soudu, aby se mu nabídl svůj podíl k prodeji.

Do konce roku 2017 však tato povinnost neplatí, proto Vám doporučuji odprodat podíl co nejdříve.

14. Mám pozemek, na kterém stojí stavba, která není moje. Co s tím?

Stavba může být na pozemku z několika různých důvodů: Dříve neplatila zásada, že stavba je součástí pozemku, a proto bylo možné převádět zvlášť pozemek a zvlášť stavbu. Tak tomu dnes není.

Na pozemku tedy může stát tzv. **oprávněná stavba**; tedy stavba, která byla postavena se souhlasem vlastníka. Jako vlastník pozemku máte nárok vybírat za pozemek pod stavbou nájem. Dále máte tzv. **předkupní právo** ke stavbě a majitel stavby má předkupní právo k pozemku pod stavbou. Je to proto, že od roku 2014 byla do českého právního řádu opět zavedena zásada, že stavba je součástí pozemku.

Pokud se jedná o **stavbu neoprávněnou**, je třeba zde rozlišovat mezi stavbami postavenými do roku 2013 a stavbami postavenými od roku 2014.

S ohledem na historii našeho státu není zcela výjimkou, že je na pozemku postavena stavba bez souhlasu vlastníka. Jejího odstranění je třeba se vždy domáhat u soudu, protože vlastník

stavby zpravidla stavbu odstranit nechce a tvrdí, že jde o stavbu oprávněnou. I tyto soudní spory jsou časově náročné a nelze vyložit, že potrvají i několik let.

Od roku 2014 je možné zřídit na pozemku stavbu, aniž by se stala součástí pozemku, na základě **smlouvy o právu stavby**. Jedná se o relativně složitou smlouvu, ve které je třeba pamatovat na mnoho aspektů, a proto určitě nedoporučujeme napsat takovou smlouvu bez účasti odborníka.

15. Mám nemovitost v Čechách a potřebuji zajistit její správu, co mám dělat?

Při správě nemovitosti je vždy vhodné obrátit se na realitní kancelář, resp. na správní firmu. Tyto společnosti mají mnohaletou praxi a mají odpovídající odborný personál, který zajistí, abyste při správě nemovitosti na nic nezapomněli; od správného vedení účetnictví, přes řádné uzavírání a ukončování nájemních smluv, po zajištění řádného hrazení nájemného, uzavření všech pojistek, dodávek atp.

Pokud máte v okolí přátele nebo známé, kteří mají dobrou zkušenost se správní firmou, nebojte se oslovit přímo tuto firmu, s níž mají dobré zkušenosti právě lidé ve Vašem okolí. Není vhodné obracet se na společnost, o které sami nic nevíte. Jistou zárukou kvality pro vás může být i to, jak dlouho se správní firma pohybuje na trhu s nemovitostmi.

Vhodnou společnost Vám může doporučit i advokát zabývající se nemovitostmi. V tomto ohledu je vždy dobré se poradit.

16. Můj předek vlastnil velký činžovní dům. Bylo projednáno dědictví a id. 1/4 připadla státu, protože strýcovy děti se vzdaly dědictví. Je možné tuto 1/4 získat? Zbytek nemovitosti je již v mém vlastnictví.

Jako spoluvlastník zbývajících částí domu můžete druhého spoluvlastníka vyzvat k prodeji jeho spoluvlastnického podílu za odpovídající cenu. Jednání se státními institucemi jsou zpravidla velmi zdoluhavá, protože rozhodnutí o prodeji majetku, který je ve vlastnictví státu, podléhá složitému schvalovacímu procesu. I zde je proto vhodné obrátit se na odborníka, který působí přímo v České republice a zná jakým způsobem postupovat.

Nebude-li spoluvlastník s prodejem souhlasit, můžete se obrátit na soud s žalobou na zrušení a vypořádání spoluvlastnictví. I tyto soudní spory jsou zpravidla vedeny několik let a zahrnují otázku vypořádání investic, předkládání posudků atp. I v těchto sporech je proto vhodné být zastoupen advokátem.

Pokračování příště.

Jakékoli další dotazy Vám rádí osobně zodpovíme:

JUDr. Jaroslav Horký
Sokolovská 6/85, 18600 Praha-Karlín
Tel +420221719041, Fax +420221719059
mob.+420602205400
www.ak-hp.cz

Saint Helena and the True Cross

Each year, on May 7, Jerusalem celebrates Saint Helena's discovery of the Holy Cross on which Jesus was crucified. Around the year 324, Emperor Constantine authorized his mother Helena's search of relics to Christian holy sites. Interestingly, just a couple of hundred years prior, Roman Emperor Hadrian sought to conceal these all important Christian locations.

Due to Jewish insurrections, the Roman Emperor Hadrian (117-38 A.D.) eradicated the name of Judea and called the area Syria Palaestina. Jerusalem became the new capital. Hadrian referred to it as Aelia Capitolina and prohibited Jews from entering the area. During this time, Jerusalem was mostly in a state of ruins due to the revolt in A.D. 70 including the destruction of the Temple itself just as Jesus prophesied. What remained of the area was demolished by Hadrian. Emperor Hadrian regarded both Judaism and Christianity as agitational. In an effort to thwart the influence of Christianity, Hadrian knocked down the top of Mount Calvary and built a temple to Venus in its place. In a similar fashion, Hadrian leveled the hillside where Jesus' tomb stood and in its place constructed a temple to the pagan god Jupiter Capitolinus.

In 312 A.D. Constantine came to power. One year later, he legalized Christianity with the Edict of Milan. During this time, and already in her 60s, Constantine's mother Helena converted to Christianity. In 324, Constantine authorized his mother to go to Palestine in search of the sacred Christian sites. Helena approached the quest with fervor and built churches marking the place of the Nativity in Bethlehem and the site of the Ascension. In 326, the temple of Jupiter Capitolinus was demolished and the area was examined. A discovery of the remains of a tomb in the site where Jesus was said to have been laid to rest, brought great excitement. A new shrine was built over the tomb, which currently

stands in the Church of the Holy Sepulcher in Jerusalem, though reconstructed over the years. The temple of Venus, built over the site where Jesus was said to have been crucified was also demolished. Emperor Constantine wrote a letter to the Bishop of Jerusalem, St. Macarius commanding him to search for the cross. An educated Jewish man named Judas (of all names) displayed with conviction his knowledge of the area in which Jesus was crucified. After intense excavation, three crosses were indeed located in a rock-cistern with a wood plaque inscribed, "Jesus Nazaranus Rex Iudaeorum (I.N.R.I.) or translated "Jesus the Nazorean, King of the Jews" (John 19:16-19). Believed to be the crosses of Jesus and the two criminals which were crucified along side of Jesus, the True Cross was said to have been identified by a woman, dying from a terminal disease. She was brought over to the crosses and touched them one by one. After she touched the third cross, she was cured thereby identifying it as the cross on which Jesus was crucified. The three crosses and the plaque were removed from the cistern. When St. Helena went to the True Cross, "she worshiped not the wood, but the King, Him who hung on the wood. She burned with an earnest desire of touching the guarantee of immortality."

St. Cyril of Jerusalem provides some corroboration. In his letter to the Emperor Constantius (Constantine's son and successor), St. Cyril stated, "The saving wood of the cross was found at Jerusalem in the time of Constantine." In his fourth *Catechetical Lecture*, he wrote, "He was truly crucified for our sins. For if you would deny it, the place refutes you visibly, this blessed Golgotha, in which we are now assembled for the sake of Him who was here crucified; and the whole world has since been filled with pieces of the wood of the Cross." (Saunders, William. "St. Helena and the True Cross." Catholic Exchange, September 16, 2005).



St. Helena depicted as finding the True Cross

Attempts to hide the location of the relics of Jesus' crucifixion failed. Throughout the years, many places claim to have a fragment(s) of the True Cross found by St. Helena. However, if all of these pieces were put together, they would equal much more wood than the actual cross would have had. It is however believed that a few places do house the actual pieces found under Constantine's order. These locations include the ancient basilica Santa Croce in Gerusalemme in Rome, which also has one half of the I.N.R.I. tablet found by St. Helena. The Holy Monastery of Xeropotamou, Mount Athos in Greece also claims to have quite a few pieces of the True Cross. Finally, the Chapel of the Finding of the Cross in the Church of the Holy Sepulchre, Jerusalem houses a portion of the relic. Each year on the 7th of May, the discovery of the Holy Cross is commemorated, with the relic of the wood of the Cross of Christ being carried in procession by Father Custos to the area where, according to tradition, the True Cross was found.

By Jana Krcek

Truth about Abortion will not let our consciences rest

I wonder if you saw the article that appeared in the news about three weeks ago? You might have missed it because the news coverage was short-lived and fleeting.

The story was about a surgery that was conducted in Philadelphia on a 21 week-old unborn child. The child was diagnosed with a cancerous tumor called an intrapericardial teratoma. In essence, it is a tumor that grows on the sac surrounding the heart of the growing child. As a result, it caused a life or death situation for the child. Left untreated, the tumor could have simply outgrown the heart resulting in fatal consequences.

Following the operation, the child, a boy, was born 10 weeks later, at 31 weeks after conception. Two weeks after that, he needed one more surgery to finish the task begun by the first operation. According to reports, the child is now 4 months old and doing well.

This kind of advance in fetal surgical intervention is not unique. According to the Children's Hospital of Philadelphia, since 1995, nearly 1,400 fetal surgeries have been conducted just at that hospital. Most have been to treat spina bifida.

In fact, it was such an operation to treat spina bifida that resulted in another famous and moving photo. In 1999, another unborn child underwent an operation at 21 weeks since conception, in an effort to treat the congenital defect. It was another delicate intervention that required surgically opening the womb. Near the end of the

operation, a picture was taken showing the identifiable and fully formed hand of the child extended from the womb and grasping the finger of the surgeon.

It is not necessary to exaggerate any conscious intent on the part of the pre-born child, any more than we need debate the intent on the part of a sleeping newborn child that might grasp its mother's finger after feeling her touch. Still, the picture, joined to the story and the news of these medical efforts highlight a profound and wide-reaching contradiction in our society.

At 21 weeks, both children in these two operations could have been legally aborted. They have no rights at that stage because, in essence, by law we have designated them as not yet persons with a right to life. The best that they can hope for is a life-supporting decision on the part of the mother or the parents.

The growing number of fetal surgeries, however, reminds us of what science and reason know to be the truth. The personhood of these children is already established. Their unique DNA and the knowledge that they have already joined the continuum of the human family that ends with our last breath was the reason to make such expert and costly efforts to treat them. The hand grasping the finger is not mere emotion. It reminds us of what our reason already knows.

As a nation, however, we still allow close to one million children to be aborted annually. In Illinois, a bill, HB

40, was recently introduced that would use tax dollars to force all of us to be part of the provision of abortion services.

The pervasive shadow of abortion is also at the heart of our deepest national political divide. The wrangling and arguing that made the national news in recent weeks involving the so-called nuclear option in the Senate, with the subsequent confirmation of Justice Neil Gorsuch, was essentially a continuation of one on-going debate. That is, the protection of our legal justification for abortion. That question is a primary consideration in the election of virtually every one of our national officials and many at the state level as well.

It has now been 44 years since abortion was legalized in our country by the Roe v. Wade Supreme Court decision. Debate over this decision continues to divide us and haunt us, as it should, given that this is a matter of life and death. Prayers and efforts by people of faith have helped keep alive a sense of respect for the unborn. But, so too have both science and reason, joined together with astonishing medical advances.

In essence, the truth will not let our consciences rest. That truth sits before us. It simply awaits the day when we will act on it.

*By Bishop David J. Mallo
The Observer, April 21, 2017*

Krásná dívka jménem Alba

Pytláci byli odjakživa. Jejich touha lovit zvěř byla nezměrná, stejně tak jako jejich touha obelstít strážce lesa, panské myslivce. Myslivecké zaměstnání bylo proto těžké a velmi často i životu nebezpečné. Poslechněme si, co se před lety přihodilo na Vyškovsku.

Syn pana nadlesního Hubra Karel byl šikovný chlapec, jeho rodiče do něho vkládali velké naděje. Byl to pěkný, urostlý, zdravý a dobře vychovaný mládenec. V poslední době však dělal svým rodičům starosti. Domek na konci vesnice Nemojany zakoupila jakási zámožná vdova Synková. Přistěhovala se údajně z Ameriky, kde po smrti svého muže zdědila a následně prodala velkou farmu. S ní do Nemojan přicestovala její dcera, v Americe vychovaná, divoká, ale velmi krásná Alba. Měla tmavou pleť, tmavé oči, které se blýskaly tajemnými světlými za jejími tmavými řasami. Dva pletence tmavočerných vlasů se jí při chůzi pohybovaly a kroutily se na zádech jako hadi. Brzy ji na vesnici nepojmenovali jinak než krásná Alba. Panu nadlesnímu připomínala indiánku a hádal jí věk kolem 24 let. Mladí muži se předháněli v získání přízně této krasavice. Ona však byla velmi hrdá a s mládenci si nic nezačínala. Marně jí večer pod okny zpívali písně o lásce, marně nosili dárky a tukali na její okénko. Nebavila se ani s hochy, ba ani s dívkami.

Pan nadlesní se mračil čím dál tím více. Jeho chloub a naděje Karel nosil Albě kytice květin a tokal pod jejími okny jako tetřev. A kupodivu! Alba začala s Karlem hovořit. Dokonce i květiny přijímala s okouzujícím úsměvem. Za prokázanou přízeň jí Karel vyprávěl o lese, o stavech zvěře, kde a kdy na pastvu vycházejí srnci. Zajímalo ji, co se vypráví o pytlácích, a kde na ně myslivci číhají. Alba pokaždé dychtivě poslouchala. Časem s Karlem nechtěla mluvit o ničem jiném než o lesní zvěři. Karel si v duchu říkal: „To by byla žena pro lesáka!“ když večer blaženě usínal. Zato jeho otec, pan nadlesní, téměř ani oka nezamhouřil. Denně organizoval záahy na pytláky, neboť nedovoleným způsobem ulovené zvěře nezvykle přibývalo. Střelné rány přitom padaly vždy na opačném konci lesa, než se čekalo. Zběsilost pytláckých ručnic byla stále větší, jakoby se pytláci panu nadlesnímu vysmívali.

Celé okolí se už bavilo sledováním marného boje myslivců s mazanými škůdci lesa. Jenom staré, moudré tetičky to komentovaly slovy: „Bať, bať, tak dlouho se chodí se džbánem pro vodu, až se ucho utrhne! Šak voni je jedno chytijó!“ Pan nadlesní, notně rozzlobený a nevyspaný, pojal podezření, že pytláky někdo o pohybu myslivců informuje. Rozhodl se, že nikomu neřekne ani slovo, a že bude pátrat na vlastní pěst. Jednoho večera se vydal na úbočí Liliové hory. Dlouho se zamyšleně procházel lesním porostem, když docela nablízku uslyšel třesnutí rány z pušky. Rychle strhnul z ramene svoji pušku, zkontroloval přítomnost nábojů v obou hlavních kulovnice a co nejrychleji se potichu sunul k místu výstřelu.

Tma v lese byla tak hustá, že ji mohl krájet. Bylo takové ticho, že i lístek, který spadl ze stromu, způsobil hluk. Větvičky pod nohama pana nadlesního tiše praskaly, ať našlapoval sebeopatrněji. Nad hlavou pana nadlesního se tyčila silueta valu starého zříceného hradu. Najednou nad panem nadlesním cosi prudce vyskočilo, a pak se po svahu dolů, téměř až k jeho nohám, něco malého přikutálelo. A pak už bylo jen ticho. Pan nadlesní se sklonil, a s odporem zvedl starý myslivecký klobouk. „Tak přece pytláci!“ pomyslel si. Doufal, že klobouk mu bude dobrý k usvědčení lotra. Byla na něm totiž velká krvavá stopa od zranění, které si pytlák způsobil snad od skaliska, u něhož se schovával. V příštích dnech pak zaměstnanci polesí pročešávali jak polesí, tak i okolní obce. Žádná ze známých „firem“ však zranění na hlavě neměla, všichni podezřelí měli dokonale alibi.

Na oslavy Silvestra 1898 se těšili všichni mládenci a dívky z celého polesí. V Lulči se chystala taneční zábava, která slibovala veselé pobavení všem. Pan nadlesní nařídil mládencům, aby ještě zvečera obešli jim svěšené revíry. Měsíční svit posledního dne v roce jim odhalil několik nastražených drátěných ok. Posbírali je, a když vcházeli do starého jehličnatého lesa, zarazilo je volání: „Stůj, pušky k nohám!“ Hlas zněl odhodlaně, energicky a nesmlouvavě. Nebylo tedy divu, že oba adjunkti se lekli a příkazu uposlechli. Přitom to nebyli žádní zbabělci! Když znovu vykuknul měsíc, oni uviděli stíhlou,

mrštnou postavu mladého pytláka, celého v černém, s tváří kromě očí začerněnou. Právě sahal po ručnici. Vtom se z nedařlého mlází za mladým pytlákem ozval tentýž energický hlas: „Nech mi je! Jsou moji!“ V zápětí se objevil také ten druhý, už podruhé mluvící pytlák. Zacítil a bez jakýchkoliv skrupulí či výstrah vystřelil na adjunkty. Náhoda tomu chtěla, že pytlácký mládeneček se právě v tu chvíli napřímil, a tak střela staršího jeho druha si našla nečekaný cíl. Zasažený pytlák ani nehlesnul, jen se zhroutil k zemi. Z úst staršího pytláka se ozvalo nelidské zavytí. Adjunkti v tom okamžiku popadli své zbraně a hnali se za vrahem. Ten jim však ve tmě a v hustém mlází unikl. Vrátili se tedy k zastřelenému. Vyrobili z větví stromů províznou nosítka a odnesli pak „mládenečka“ do lesovny. Přivolaný lékař sundal mrtvému klobouk z hlavy. V tu chvíli se uvolnily 2 pletence nádherných tmavých vlasů. Všichni přítomní ustrnuli. Pytlákem byla dívka, krásná Alba.

Doma ve státě Illinois se Alba naučila lovit zvěř, stejně jako její krásná matka. Lovecké náruživosti obě propadly natolik, že ani po přestěhování na Moravu se jí nedovedly vzdát. Lov zvěře se jim stal sportem i drogou. Nakonec našly vítané vzrušení i v tom, že dokázaly schopného a zkušeného nadlesního i s celým jeho vyvíčeným personálem „vodit za nos“. Vypráví se, že po smrti dívky Alby se ve zdejších lesích objevila bílá srna – albín. Byla prý v ní duše dívky Alby, odsouzená k vykoupení ze svých hříchů. Musela prý chránit zvěř v lesích tak dlouho, až zachrání tolik zvířat, kolik jich sama pro svou zábavu pozabíjela. Myslivci se bílé lani vyhýbali seč mohli. Ten, kdo zvíře – albína zastřelí, ten prý do roka zemře...

Podle knihy Jaroslavy Řihové:

„Liliová hora“

připravil Jiří Kachlík

Brno, Česká republika

Foto na zadní straně:

Tajemná bílá srna z moravských lesů

